

**HOESICKA TEKSTY USTAW
OBOWIĄZUJĄCYCH W RZECZYPOSPOLITEJ
POLSKIEJ**

**OCHRONA WYNAŁAZKÓW
WZORÓW I ZNAKÓW
TOWAROWYCH
(PRAWO PATENTOWE)**

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

Nr. 74.

HOESICKA TEKSTY USTAW

obowiązujących w Rzeczypospolitej Polskiej

	Zł.
1. <i>Konstytucja Rzplitej Polshiej</i> , oprac. Juljan Makowski	3.—
2. <i>Prawo cudzoziemców w Polsce</i> , oprac. Leon Babiński	9.—
3. <i>Prawo cywilne (Tom X Zbioru praw), obow. na Kre-sach Wschodn.</i> , oprac. Z. Rymowicz	W przygotow.
4. <i>Ustawa o Najwyższym Trybunale Administracyjnym</i> , oprac. Jan Sawicki, I Prezes Tryb. Administr.	3.—
5. <i>Kodeks handlowy, obowiązujący w Kongresówce</i> , oprac. Czesław Poznański	W przygotow.
6. <i>Ustawa cywilna, obow. w Małopolsce</i> , oprac. J. Prze-worski i Wł. Dbałowski	62.—
7. <i>Ustawa karna, obow. w Małopolsce</i> , oprac. J. Prze-worski, adwokat	9.—
8. <i>Ustawy karne dodatkowe., obowiązujące w Małopolsce</i> , oprac. Lorenc, sędzia	W przygotow.
9. <i>Ustawa o postępowaniu karnem, obow. w Małopolsce</i> . oprac. K. Angerman, sędzia	12.—
10. <i>Ustawa postępowania sądowego cywilnego, obowiązująca w Małopolsce</i> , opracował Dr. Józef Windakiewicz, prezes Oddziału Prokuratorji Generalnej w Kra-kowie	14 —
10a. <i>Norma jurysdykcyjna, obowiąz. na ziemiach b. zaboru austriackiego</i> , opracował Dr. Józef Windakiewicz, prezes Oddziału Prokuratorji Generalnej w Krakowie	5.50
11. <i>Ustawa o stowarzyszeniach i zgromadzeniach</i> , oprac. Dr. E. Breiter, adwokat	2.50
12. <i>Ustawa o podatku majątkowym</i> , oprac. R. Langrod	1.50
12a. <i>Rozporządzenie wykonawcze do Ustawy o podatku ma-jątkowym oraz o poborze drugiej zaliczki</i> , oprac. Dr. R. Langrod, adwokat	2.—
13. <i>Ustawa o zwalczaniu lichwy wojennej</i> , opracował Dr. S. Gelernter, prokurator	1.50
14. <i>Zbiór ustaw i przepisów agrarnych</i> , oprac. J. Kacz-kowski i F. Brodowski	W przygotow.
15. <i>Ustawa o spółdzielniach</i> , oprac. J. Jackowski, sędzia	W przygotow.
15. <i>Zbiór ustaw i rozporządzeń walutowych, o obrotach walutami, dewizami i kruszcami z orzeczeniami Sądu Najwyższego</i> , oprac. Wł. J. Szatensztejn, adwokat, radca prawny Ministerstwa Skarbu	Wyczerp.

**O OCHRONIE WYNAŁAZKÓW
WZORÓW I ZNAKÓW TOWAROWYCH**

Odbito w drukarni Jan Gustowki Daniłowiczowska 4.

HOESICKA TEKSTY USTAW
===== Nr. 74. =====

**O
OCHRONIE WYNAŁAZKÓW
WZORÓW I ZNAKÓW
TOWAROWYCH**

Rozporządzenie Prezydenta R. P.
z dnia 22 marca 1928 r.

WARSZAWA — 1933.
NAKŁADEM KSIĘGARNI F. HOESICKA

12059

*Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej
z dnia 22 marca 1928 r.*

o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

CZĘŚĆ I.

O patentach na wynalazki.

ROZDZIAŁ I.

Powstanie prawa, ograniczenie jego mocy, unieważnienie, wygaśnięcie, umorzenie i wywłaszczenie.

Art. 1.

Prawo ~~wyłączonego~~ korzystania z wynalazku w sposób przemysłowy i handlowy po-

wstaje przez udzielenie patentu. Prawo rozciąga się na cały obszar Rzeczypospolitej Polskiej i trwa przez lat piętnaście od udzielenia patentu.

Art. 2,

Do udzielania patentów powołany jest Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 3.

1) Ważnym jest tylko patent, uzyskany na wynalazek nowy.

2) Nie uważa się wynalazku za nowy, jeżeli w czasie zgłoszenia go w Urzędzie Patentowym był już opublikowany, albo na ziemiach, które weszły w skład Polski, stosowany lub na widok publiczny wystawiony w sposób o tyle jasny i jawny, że znawca mógł go w przemyśle stosować.

3) Jednak uprzednia publikacja lub jawne stosowanie wynalazku nie są przeszkodą do uzyskania patentu, jeżeli nastąpiły po wystawieniu wynalazku w Polsce na publicznej wystawie, dla której przyznano tę ulgę rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu, zgłoszenie zaś wynalazku nastąpiło przed wpływem

sześciu miesięcy od daty wystawienia. Pod temi warunkami nie jest przeszkodą do uzyskania patentu ani samo wystawienie ani inne, po dacie wystawienia dokonane w Urzędzie Patentowym zgłoszenie.

4) To samo odnosi się do wystaw w innych krajach, należących do międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej, jeżeli prawo to zostało im przyznane na podstawie wewnętrznego ustawodawstwa danego kraju. Urząd Patentowy może żądać dowodu tożsamości przedmiotu wystawionego z przedmiotem zgłoszenia oraz dowodu daty i miejsca wystawienia w sposób, jaki określi rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu. Okres sześciomiesięczny (ust. 3) nie przedłuża okresu dwunastomiesięcznego, określonego w art. 10 ust. 2; jednak, jeżeli wynalazek wystawiono przed pierwotnym zgłoszeniem zagranicznym, służącym za podstawę prawa pierwszeństwa, Urząd Patentowy może przyznać prawo pierwszeństwa od daty wystawienia wynalazku.

5) W stosunku do obywateli państw, tworzących międzynarodowy Związek ochrony własności przemysłowej, tudzież obywateli państw.

nie należących wprawdzie do Związku, ale zamieszkałych lub posiadających rzeczywiste i poważne przedsiębiorstwa przemysłowe lub handlowe na obszarze jednego z państw związkowych, uprzednia publikacja i jawne stosowanie wynalazku nie stanowią przeszkody do uzyskania patentu, jeżeli obywatelom tym służy prawo pierwszeństwa w myśl art. 10 ust. 2, a publikacja lub jawne stosowanie nastąpiło po pierwotnym zgłoszeniu.

6) Jeżeli skutkiem zgłoszenia, dokonanego zagranicą, ogłoszono urzędowy opis patentu (druk patentowy), ogłoszenie to nie stanowi w ciągu sześciu miesięcy przeszkody do udzielenia patentu zgłaszającemu wynalazek lub jego następcy prawnemu. Postanowienie to stosuje się wyłącznie do obywateli państw, które przynajmniej wzajemność obywatelom polskim.

Art. 4.

Patent nie jest ważny o tyle, o ile ten sam wynalazek był już pierwiej zgłoszony w Polsce do opatentowania lub do rejestracji jako wzór użytkowy, a zgłoszenie doprowadziło do udzielenia patentu lub zarejestrowania wzoru.

Art. 5.

1) Naukowe zasady i naukowe odkrycia nie podlegają opatentowaniu.

2) Wyłącza się od opatentowania:

- a) wynalazki, których stosowanie byłoby sprzeczne z prawem obowiązującym lub dobrymi obyczajami, tudzież pomysły, które oczywiście nie nadają się do zastosowania w przemyśle;
- b) środki żywności, lekarstwa i otrzymywane sposobem chemicznym wytwory; nie wyklucza to jednak opatentowania sposobów wytwarzania tych przedmiotów.

Art. 6.

Moc patentu, udzielonego na pewien sposób wytwarzania, rozciąga się także na przedmioty, wytworzone bezpośrednio tym sposobem,

Art. 7.

Z patentu na wynalazek, którego stosowanie wkraczałoby w zakres wynalazku lub wzoru użytkowego, zostającego pod ochroną niniejszego rozporządzenia, można korzystać

tylko za zezwoleniem (licencją) właściciela wcześniejszego prawa (patent zależny). Po wygaśnięciu wcześniejszego prawa patent zależny zamienia się na niezależny.

Art. 8.

1) Kto zgłosił wynalazek lub uzyskał już patent, może dla ulepszeń lub uzupełnień zgłoszonego lub opatentowanego wynalazku uzyskać ochronę tych ulepszeń lub uzupełnień przez patent dodatkowy, który traci moc razem z patentem głównym.

2) Jednakowoż, w razie unieważnienia, wygaśnięcia lub umorzenia patentu głównego przed upływem lat piętnastu, patent dodatkowy na wniosek właściciela będzie utrzymany jako samoistny aż do upływu lat piętnastu od daty udzielenia patentu głównego.

Art. 9.

1) Patent nie ma mocy przeciw osobom, które przed zgłoszeniem wynalazku w Urzędzie Patentowym stosowały go na ziemiach, należących obecnie do Polski, w dobrej wierze.

2) Osobom tym służy nadal prawo korzystania z wynalazku (prawo używacza uprze-

dniego) w rozciągłości, w jakiej korzystały z wynalazku. Prawo to jest ściśle związane z przedsiębiorstwem i bez niego nie może być na nikogo przeniesione. Należy je wpisać do rejestru na wniosek użytkownika, jeżeli zostało stwierdzone dokumentem publicznym lub dokumentem prywatnym, w którym oznaczono przedsiębiorstwo, a na którym podpis właściciela patentu został uwierzytelniony sądownie lub notarialnie.

Art. 10.

1) Pierwszeństwo patentu liczy się od chwili zgłoszenia wynalazku w Urzędzie Patentowym.

2) Kto prawidłowo wniósł podanie o udzielenie patentu lub zarejestrowanie wzoru użytkowego w jednym z państw, należących do międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej, lub jego prawny następca będzie korzystał — z zastrzeżeniem praw osób trzecich — z prawa pierwszeństwa owym zgłoszeniem uzasadnionego, jeżeli wniesie do Urzędu Patentowego podanie o udzielenie patentu w ciągu dwunastu miesięcy od daty pierw-

tnego zgłoszenia zagranicznego, to jest najpóźniej w dniu i miesiącu, odpowiadającym dacie pierwotnego zgłoszenia, a jeżeli dzień ten jest wolny od zajęć w Urzędzie Patentowym— w najbliższym dniu czynności Urzędu,

Art. 11.

1) Patent będzie unieważniony o tyle, o ile przy udzieleniu jego brakowało warunków prawnych art. 3, 4 i 5.

2) Posiadacz patentu nieważnego, który o nieważności wiedział lub musiał wiedzieć, odpowiada za szkodę, zrządzoną innym osobom ze swej winy.

3) Posiadacz patentu, nieważnego według art. 4, winien w każdym razie wydać niesłuszne zbożenie z trzech lat ostatnich właścicielowi wcześniejszego prawa.

4) W przypadku unieważnienia patentu w myśl art. 4 ci, którzy nabyli pod ważnym tytułem i w dobrej wierze prawa z patentu nieważnego i wykonywali je przez rok w dobrej wierze. mają prawo do dalszego ich wykonywania w rozciągłości, w jakiej je wykonywali w chwili wniesienia skargi o unieważnie-

nie (używacze późniejsi), przyczem płacić winni właścicielowi prawa wcześniejszego odpowiednie należności licencyjne, które w braku porozumienia stron oznaczy sąd według własnego uznania. Prawa tych użytkowników związane są z przedsiębiorstwem, w którym wynalazek wykonywano, i tylko razem z niem mogą być na inne osoby przeniesione. Wpisywanie tych praw do rejestru podlega przepisom o wpisywaniu licencji (art. 20 i 22).

Art. 12.

Patent gaśnie, jeżeli:

- a) opłata za bieżący rok zalega ponad sześć miesięcy;
- b) właściciel patentu zrzeka się go pisemnie lub do protokołu wobec Urzędu Patentowego za zgodą rzeczowo uprawnionych; nie potrzeba zgody użytkowników uprzednich i późniejszych;
- c) wyłączone prawo z patentu w interesie wolności przemysłowej;
- d) nie uiszczono kosztów druku w przypadku art. 41 ust. 3.

Art. 13.

1) Właściciel patentu obowiązany jest najpóźniej po upływie lat trzech od udzielenia patentu do wykonywania wynalazku w Polsce w sposób wytwórczy — jeżeli zapotrzebowanie wewnętrzne uzasadnia produkcję krajową — a to w takiej rozciągłości, jaka w przybliżeniu pokryć zdoła zapotrzebowanie wewnętrzne.

2) Jeżeli sam tego obowiązku nie wykonywa, powinien po upływie lat trzech od udzielenia patentu ogłosić w trzech najbliższych zeszytach „Wiadomości Urzędu Patentowego” o gotowości udzielenia licencji zgłaszającym się o nie osobom, dającym odpowiednie gwarancje. Pod warunkami w art. 68 wskazanymi licencja będzie udzielona (licencja przymusowa).

3) Jeżeli z jakichkolwiek powodów licencja nie została udzielona, albo jeżeli licencjanci nie wykonywają produkcji w rozciągłości, pokrywającej w przybliżeniu zapotrzebowanie wewnętrzne, a zapotrzebowanie to w przeważnej części pokrywane bywa produkcją zagraniczną, wówczas skutkiem skargi, dopuszczalnej po upływie roku piątego od udzielenia pa-

tentu, Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) umorzy patent.

4) Umorzenie skutkiem skargi nastąpi także później, jeżeli właściciel lub inne przez niego upoważnione osoby nie wykonywały w Polsce wynalazku w rozciągłości przepisanej, a zapotrzebowanie wewnętrzne pokrywane było w przeważnej części przez produkcję zagraniczną. Umorzenie nie nastąpi, jeżeli w chwili wniesienia skargi wynalazek był wykonywany w Polsce w przepisanej rozciągłości.

5) Jeżeli w sporze o umorzenie patentu, uzasadnionym brakiem wykonywania wynalazku w Polsce w przepisanej rozciągłości właściciel patentu zdoła wykazać, że jedynie z powodu przeszkód wyjątkowych i przyczyn nader ważnych zapotrzebowanie wewnętrzne nie było pokrywane przez produkcję krajową, wówczas Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) wstrzyma dalsze postępowanie procesowe aż do terminu przez siebie określonego; a w takim razie właściciel zapobiegnie umorzeniu patentu, jeżeli w postępowaniu, po upływie oznaczonego terminu z urzędu lub na wniosek powoda podjętem, wykaże, że w mię-

dzyczasie sam lub przez inne osoby już rozpoczął wykonywanie wynalazku w rozciągłości, jaka w przybliżeniu pokrywać zdoła zapotrzebowanie wewnętrzne.

Art. 14.

Przepisy art. 13 nie mają zastosowania do patentów, będących własnością Państwa lub przedsiębiorstw państwowych o odrębnej osobowości prawnej.

Art. 15.

Prawo z patentu może być wywłaszczone ze względu na dobro publiczne za odszkodowaniem; patent nie gaśnie przez wywłaszczenie, które nastąpiło na rzecz Państwa, a nie w interesie wolności przemysłowej (art. 61—66).

ROZDZIAŁ II.

Własność i inne prawa rzeczowe na patencie.

Art. 16.

1) Tylko wynalazca lub jego prawny następca ma prawo do uzyskania patentu. W braku dowodu przeciwnego za wynalazcę lub jego

następcę prawnego uważa się tego, kto pierwszy zgłosił wynalazek do opatentowania.

2) Jeżeli osoba nieuprawniona zgłosiła wynalazek do opatentowania lub uzyskała patent, wynalazca lub jego prawny następca może zażądać, by patent został jemu udzielony lub na niego przeniesiony, powinien jednak temu, kto zgłosił wynalazek lub patent uzyskał, zwrócić koszty zgłoszenia, względnie uzyskania patentu, jakie sam musiałby ponieść. Co do roszczeń o wynagrodzenie szkody, o wydanie zubożenia i o utrzymanie praw, nabytych w dobrej wierze — mają zastosowanie przepisy art. 11 ust. 2, 3 i 4 z odpowiednimi zmianami.

Art. 17.

1) Pracownik, zajęty w przedsiębiorstwie (także w zakładzie państwowym), ma prawo do uzyskania patentu na podstawie wynalazku, dokonanego przez siebie w tem przedsiębiorstwie. Prawa tego nie może on być pozbawiony, chyba że zawarł z pracodawcą umowę o pracę nad wynalazkami. Jednak pracodawca ma prawo do wykonywania patentu na podstawie licencji, która w razie braku zgody

właściciela patentu może być uzyskana w drodze przymusowej (art. 20), jeżeli wynalazek leży w zakresie produkcji przedsiębiorstwa.

2) Gdy z pracownikiem zawarto umowę o pracę nad wynalazkami, prawo do uzyskania patentu służy pracodawcy, jeżeli inaczej nie zastrzeżono w umowie. Jednakże w razie, gdy wynagrodzenie w umowie ustanowione okaże się rażąco niskim w stosunku do korzyści, osiągniętych przez pracodawcę dzięki temu wynalazkowi, pracownik może żądać godziwego podwyższenia wynagrodzenia.

3) Nieważny jest układ, pozbawiający wynalazcę prawa występowania w charakterze twórcy.

Art. 18.

Wspólny wynalazek kilku osób stwarza wspólne ich prawo do uzyskania patentu.

Art. 19.

1) Własność patentu może przechodzić w całości lub częściowo w drodze dziedziczenia albo zapisu. Spadkobierca lub zapisobierca powinien nabycie prawa własności zgłosić do rejestru patentów.

2) Prawo to można również w całości lub częściowo przenieść na inną osobę przez umowę między żyjącymi. Przeniesienie prawa wymaga dla swej ważności wobec Urzędu Patentowego i osób trzecich wpisania do rejestru patentów, które może nastąpić tylko na podstawie dokumentu publicznego albo też dokumentu prywatnego, na którym podpis zbywcy jest notarialnie lub sądownie uwierzytelniony.

(3) Współwłasność patentu ocenia się według przepisów prawa cywilnego z tym jednak zastrzeżeniem, że każdy z współwłaścicieli patentu ma prawo ścigania naruszeń bez upoważnienia ze strony pozostałych współwłaścicieli, jeżeli inaczej nie zastrzeżono w umowie.

Art. 20.

1) Prawo wykonywania w części lub w całości obcego wynalazku opatentowanego nabywa się przez umowę (licencja dobrowolna), lub na podstawie orzeczenia Urzędu Patentowego (licencja przymusowa).

2) Licencja uzasadnia prawo rzeczowe na rzecz licencjata, jeżeli zostanie wpisana do rejestru patentów (art. 19); jeżeli licencja zwią-

zana jest z przedsiębiorstwem, może tylko razem z nim przejść na inne osoby.

Art. 21.

Do ważności umów, wymienionych w art. 19 i 20, wymaga się formy pisemnej.

Art. 22.

1) Nabywca przedsiębiorstwa, z którym związana jest licencja, nie może dochodzić praw z licencji przeciw osobom trzecim w imieniu własnym, dopóki nie uzyska wpisu przeniesienia licencji do rejestru patentów. Wpis ten nastąpi na podstawie dokumentu publicznego albo dokumentu prywatnego, wykazującego tytuł nabycia, na którym podpis zbywcy jest uwierzytelniony sądownie lub notarialnie. Dopóki nabywca przedsiębiorstwa nie postawi wniosku o wpis, wszelkie urzędowe zawiadomienia, jego praw dotyczące, będą doręczane ze skutkiem przeciwko niemu jego prawozbywcy lub tegoż dziedzicom.

2) Te same przepisy stosować należy do przenoszenia innych praw, z przedsiębiorstwem złączonych, a do rejestru wpisanych (art. 11 i 16).

Art. 23.

1) Właściciel patentu zależnego może żądać przymusowej licencji na wykonywanie wcześniejszego patentu lub użytkowego wzoru zarejestrowanego, jeżeli jego wynalazek ma dla przemysłu znaczenie doniosłe — wszakże dopiero po upływie lat trzech od ustanowienia prawa wcześniejszego. Udzielenie takiej licencji przymusowej uprawnia właściciela prawa wcześniejszego do żądania licencji na wykonywanie patentu zależnego o tyle, o ile to jest wskazane potrzeba równych warunków obopólnej konkurencji.

2) Licencja przymusowa gaśnie po roku, jeżeli licencjat nie korzystał z niej do tego czasu, i nie może on jej ponownie żądać,

Art. 24.

1) Skargi o własność patentu, o uznanie zależności patentu, o zastaw i inne prawa rzeczowe na patencie (także o prawa używaczy), tudzież o wszelkie licencje mają być zaznaczone (zaznaczenie sporu) w rejestrze patentów na wniosek osoby, która skargę wniosła.

2) Powyższe zaznaczenia sporu mają ten

skutek, że orzeczenia w sporze zapadłe mają moc prawną także przeciw osobie, która po zaznaczeniu nabędzie jakieś prawa na patencie lub do patentu.

ROZDZIAŁ III.

Ochrona praw z patentu.

Art. 25.

1) Kto w wykonywaniu przemysłu lub handlu bezprawnie wkracza w zakres wyłączności przez patent określonej, lub w inny sposób niezgodny z prawem lub dobremi obyczajami wyrządza szkodę osobie z patentu uprawnionej, winien zaprzestać naruszenia, wydać niesłuszne zbożenie z trzech lat ostatnich, a nadto, jeżeli działanie jego było wywołane złym zamiarem lub oczywistym niedbalstwem, wynagrodzić wszelką szkodę uprawnionemu i dać mu zadośćuczynienie za krzywdy osobistej natury przez ogłoszenie wyroku w dziennikach, przez odpowiednią deklarację publiczną, w razie naruszenia umyślnego przez zapłatę pokutnego. Zamiast wymienionych majątkowych świadczeń pokrzywdzony może za-

żądać ryczałtowej sumy pieniężnej, nie przekraczającej 15.000 zł.; sumę tę oznaczy sąd według własnego uznania.

2) Roszczenia z powodu naruszenia praw z patentu ulegają przedawnieniu trzyletniemu, które liczy się co do każdego czynu bezprawnego oddzielnie.

Art. 26.

1) Jeżeli pozwany przez skargę z artykułu poprzedniego zarzuci, że patent prawnie nie istnieje, sąd może przerwać postępowanie procesowe aż do rozstrzygnięcia sporu w tym przedmiocie przez Urząd Patentowy, przyczem oznaczy termin, do którego skarga ma być do Urzędu Patentowego wniesiona. Jeżeli skarga nie zostanie w tym terminie wniesiona, lub nie będzie popierana, albo Urząd Patentowy orzeknie, że patent w chwili wniesienia skargi przed sądem prawnie istniał, sąd na wniosek podejmie postępowanie procesowe.

2) Zarówno w przypadku przerwy postępowania niniejszym artykułem przewidzianej, jak i w innych przypadkach w toku postępowania sądowego o naruszenie patentu sąd

w drodze zarządzeń tymczasowych (zabezpieczeń powództwa) może wydać zakaz dalszego wkraczania przez pozwanego w wyłączność patentem określoną, wprowadzić sądowy zarząd przedsiębiorstwa, należącego do pozwanego, polecić przechowanie narzędzi i wytworów i t. p.

Art. 27.

1) Kto w wykonywaniu przemysłu lub handlu umyślnie wkracza bezprawnie w zakres wyłączności przez patent określonej, albo przywłaszcza sobie prawo do uzyskania patentu, ulega karze grzywny do 75.000 zł. lub aresztu do sześciu miesięcy, albo obu karom łącznie.

2) Ściganie odbywa się z oskarżenia prywatnego, wniesionego przez osoby uprawnione do powództwa.

3) Sąd karny może również orzekać o wnioskach, opartych na art. 25, 26 i 28.

Art. 28.

Przedmioty bezprawnie wytworzone, tudzież przyrządy, mogące służyć wyłącznie do ich wytwarzania, należy, stosownie do wniosku pokrzywdzonego, albo przyznać mu na wła-

sność po cenie własnych kosztów, albo na koszt krzywdziciela zniszczyć, względnie uczynić nieprzydatnymi do bezprawnego użytku, albo pozostawić u osoby, która się naruszenia dopuściła, jeżeli ona daje dostateczne zabezpieczenie, że w okresie dwuletnim od wygaśnięcia patentu nie będzie ich używała ani zbywała.

Art. 29.

Jeżeli chodzi o wynalazek, dotyczący sposobu wytwarzania nowego przedmiotu, należy, aż do udowodnienia faktu przeciwnego, uważać każdy przedmiot o tych samych właściwościach za wytworzony według opatentowanego sposobu.

Art. 30.

Przepisy art. 25, 26, 27 i 28 stosuje się także do tych, którzy w złej wierze korzystali w wykonywaniu przemysłu lub handlu z cudzego wynalazku, zanim na ten wynalazek udzielono patentu. Jednakże skarga dopuszczalna jest dopiero po udzieleniu patentu. Do biegu przedawnienia z art. 25 ust. 2 nie wlicza się okresu z przed udzielenia patentu.

Art. 31.

Nie uważa się za naruszenie patentu:

- a) stosowanie na okręcie, należącym do jednego z innych krajów międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej, wynalazku opatentowanego, dotyczącego kadłuba okrętowego, maszyn, urządzeń, przyrządów i innych części wyposażenia, jeżeli okręt przebywa czasowo na wodach Państwa Polskiego, a stosowanie służy wyłącznie potrzebom tego okrętu;
- b) stosowanie wynalazku opatentowanego na środkach żeglugi powietrznej lub lokomocji lądowej, należących do jednego z innych krajów międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej, w sposób i pod warunkami pod a) określonymi.

ROZDZIAŁ IV.

Ochrona wolności przemysłowej i handlowej.

Art. 32.

Każdemu wolno wnieść skargę do Urzędu Patentowego (wydział spraw spornych) z żąda-

niem ustalenia, że produkcja, którą w przemyśle zamierza stosować lub stosuje, nie jest objęta wyłącznością wskazanego patentu.

Art. 33.

Każdemu wolno wnieść do Urzędu Patentowego (wydział spraw spornych) skargę o unieważnienie lub umorzenie patentu (art. 3, 4, 5, 11 i 13). Prokuratorja Generalna Rzeczypospolitej Polskiej może w interesie publicznym z inicjatywy ministerstwa właściwego, ze względu na interesy, o jakie chodzi w danej sprawie, przystąpić do sporu osoby prywatnej lub wnieść skargę samodzielnie.

Art. 34.

1) Kto świadomie przedmioty, nie podlegające ochronie patentowej, lub ich opakowanie oznacza napisami, które mają wywołać mylne mniemanie, jakoby przedmioty te były chronione przez patent, lub kto je mimo świadomości o mylnem oznaczeniu wprowadza w handel, lub dla celów handlowych przygotowuje lub przechowuje, albo w publicznych ogłoszeniach, okólnikach lub innych odbitkach podaje do wiadomości, mające wywołać mylne

mniemanie, jakoby przedmioty w nich wymienione korzystały z ochrony patentowej — ulega karze grzywny do 75.000 zł. albo aresztu do sześciu miesięcy, albo obu karom łącznie.

2) Z przedmiotów wyżej wymienionych należy usunąć i zniszczyć na koszt skazanego kłamliwe oznaczenia, gdyby zaś usunięcie tych oznaczeń było niemożliwe bez uszkodzenia przedmiotów, zniszczyć i same przedmioty (art. 85).

ROZDZIAŁ V.

Postępowanie i właściwość władz.

A. *Udzielenie patentu oraz inne czynności wydziału zgłoszeń Urzędu Patentowego.*

Art. 35.

Celem uzyskania patentu należy zgłosić pisemnie wynalazek do Urzędu Patentowego (wydział zgłoszeń). Dla każdego wynalazku potrzeba osobnego zgłoszenia; jednak można łączyć kilka wynalazków w jednym zgłoszeniu, jeżeli łączy je jedna myśl przewodnia. Za termin zgłoszenia uważa się chwilę, w której zgłoszenie nadejdzie do Urzędu Patentowego.

Art. 36.

1) Zgłoszenie musi zawierać wniosek o udzielenie patentu, oznaczenie wynalazku, imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania zgłaszającego; gdy zgłaszający mieszka zagranicą, winien wyznaczyć adwokata lub rzecznika patentowego, mieszkającego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, jako pełnomocnika swego, i upoważnić go przynajmniej do odbioru wszelkich pism od władz i od osób interesowanych, w szczególności także do odbioru skarg, w rozporządzeniu niniejszem przewidzianych.

2) Do podania należy dołączyć w dwóch egzemplarzach opis wynalazku tak dokładny, żeby każdy znawca według niego mógł stosować wynalazek w przemyśle. Autentyczny opis winien być ułożony w języku polskim; mogą być dołączone opisy w językach obcych. W razie potrzeby należy także złożyć rysunki, modele i próbki. Na końcu opisu winna być w sposób niewątpliwy sformułowana istota wynalazku, co do której wynalazca rości sobie prawa wyłączności patentowej (zastrzeżenia patentowe).

3) Zgłaszający winien uiścić opłatę za zgłoszenie (art. 74). W razie jej nieuiszczenia w ter-

minie przez Urząd zakreślonym, zgłoszenie będzie uważane za niebyłe.

4) Ponadto zgłaszający winien zastosować się do szczegółowych przepisów, wydanych przez Urząd Patentowy co do podań i załączników.

5) Mimo braków w zgłoszeniu wynalazek nie traci pierwszeństwa, zgłoszeniem uzasadnionego, jeśli z treści podania lub z jego załączników można było poznać istotną treść wynalazku względnie jeżeli treść wynalazku została określona przez powołanie się na zgłoszenie zagraniczne, uzasadniające pierwszeństwo (art. 10).

Art. 37.

1) Kto stosownie do art. 10 ust. 2 chce korzystać z praw pierwszeństwa na podstawie zgłoszenia zagranicznego, winien w okresie dwunastu miesięcy od daty zgłoszenia zagranicznego wnieść do Urzędu Patentowego podanie o udzielenie patentu i równocześnie lub dodatkowo, lecz nie później niż w trzy miesiące od wniesienia podania postawić wnioszek o przyznanie mu praw pierwszeństwa. Zgłoszenie pierwotne należy oznaczyć w sposób niewątpliwy, w szczególności przez podanie jego daty

i kraju, w którym nastąpiło względnie dalszych szczegółów potrzebnych do rozpoznania tożsamości zgłoszenia. Jeżeli zgłaszający powołuje się na pierwszeństwo z dwóch lub więcej zgłoszeń pierwotnych, powinien w ten sposób zredagować zastrzeżenia patentowe, aby każdemu z zastrzeżeń zgłoszonych w Polsce odpowiadało tylko jedno zgłoszenie pierwotne. Nadto należy złożyć Urzędowi w czasie przez Urząd wyznaczonym, nie krótszym jednak jak trzy miesiące od daty zgłoszenia, kopję zgłoszenia zagranicznego (opis, rysunki i t. d.), której zgodność z oryginałem stwierdziła właściwa władza zagraniczna; dalsze uwierzytelnienia nie będą wymagane. Na żądanie Urzędu zgłaszający powinien złożyć zwykły lub uwierzytelniony przykład opisu, względnie dostarczyć innych żądanych wyjaśnień, dotyczących zgłoszenia zagranicznego.

2) Uchwałą, odmawiającą przyznania pierwszeństwa, Urząd doręczy zgłaszającemu przed decyzją o udzieleniu patentu. Od uchwały tej może zgłaszający wnieść odwołanie do wydziału odwoławczego w ciągu dwóch miesięcy. Decyzja o udzieleniu patentu może nastąpić do-

piero po uprawomocnieniu się uchwały, odmawiającej przyznania żądanego pierwszeństwa.

Art. 38.

1) Wydział zgłoszeń bada, czy zgłoszenie odpowiada przepisom, czy w szczególności opis wynalazku jest dostatecznie jasny i zastrzeżenia patentowe w sposób niewątpliwy określone (art. 35 i 36).

2) Jeżeli zgłoszenie nie odpowiada obowiązującym przepisom, wydział zgłoszeń wezwie zgłaszającego do uchylenia usterek.

3) W razie nieuchylenia przez zgłaszającego usterek w czasie, przez wydział zgłoszeń wyznaczonym, zgłoszenie będzie uważane za cofnięte. Następstwu temu może zapobiec zgłaszający, jeżeli w ciągu trzech miesięcy po upływie wymienionego czasu uchyli usterki i równocześnie uiszczy ponownie opłatę za zgłoszenie.

4) Jeżeli zgłaszający dokona zmian istotnych lub innych uzupełnień, uzasadniających zmianę pierwszeństwa, wówczas dla tych zmian i uzupełnień pierwszeństwo liczy się dopiero do chwili ich zgłoszenia. Dopuszczalny jest

także podział zgłoszenia na główne i dodatkowe, z odmiennem pierwszeństwem względnie przyznanie dodatkowemu zastrzeżeniu pierwszeństwa na podstawie zgłoszenia zagranicznego.

Art. 39.

1) Urząd Patentowy (wydział zgłoszeń) ma obowiązek zbadania, czy nie zachodzą przeszkody, z art. 5; w razie ich stwierdzenia odmówi udzielenia patentu.

2) Urząd Patentowy (wydział zgłoszeń) nie ma obowiązku badania nowości wynalazku. Jednak, jeżeli przy badaniu zgłoszenia okaże się, że wynalazek nie jest nowy. Urząd odmówi mu udzielenia patentu. Odmowa udzielenia patentu nie może nastąpić przed wypowiedzeniem się zgłaszającego, względnie przed upływem wyznaczonego mu w tym celu okresu.

3) Jeżeli przy badaniu nasuną się Urzędowi uzasadnione wątpliwości, czy wynalazek zgłoszony nie wkracza w zakres wynalazku, zostającego już pod ochroną niniejszego rozporządzenia, winien zawiadomić o tem zgłaszającego; może także zawiadomić posiadacza prawa wcześniejszego. Po oświadczeniu się zgłasza-

jącego Urząd udzieli patentu lub odmówi jego udzielenia w całości lub części, stosownie do stanu sprawy. Udzielenie patentu, jako zależnego, może nastąpić tylko za zgodą zgłaszającego wynalazek lub na podstawie orzeczenia Urzędu (wydziału spraw spornych).

4) Urząd nie ma prawa odmówić udzielenia patentu dlatego, że uważa wynalazek za bezwartościowy.

Art. 40.

Prezes Urzędu Patentowego ma prawo w granicach niniejszego rozporządzenia wydawać szczegółowe instrukcje, dotyczące badania zgłoszeń wynalazków oraz długości okresów, wyznaczanych przez Urząd.

Art. 41.

1) Jeżeli badanie doprowadzi do uchwały pomyślnej, Urząd Patentowy (wydział zgłoszeń) wzywa zgłaszającego do uiszczenia kwoty, odpowiadającej kosztom druku opisu wynalazku i rysunków. Po uiszczeniu tej kwoty Urząd udziela patentu i wciąga go do rejestru patentów; drukuje opis wynalazku wraz z rysunkami jako „opis patentowy“; wydaje zgłaszającemu

dokument, zwany patentem, przy dołączeniu jednego egzemplarza opisu patentowego, a nadto ogłasza w „Wiadomościach Urzędu Patentowego“ o udzieleniu patentu.

2) Niezastosowanie się w okresie czteromiesięcznym do wezwania, oznaczonego w ustępie poprzednim, będzie uważane za cofnięcie zgłoszenia.

3) W przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, jeżeli zgłaszający złoży ponadto dowód niezamożności, Prezes Urzędu Patentowego może zezwolić na udzielenie patentu i wydrukowanie opisu patentowego przed uiszczeniem kwoty, odpowiadającej kosztom druku tego opisu, oraz udzielić co do zwrotu wymienionych kosztów druku tego opisu, oraz udzielić co do zwrotu wymienionych kosztów zwłoki najwyżej rocznej, licząc od dnia udzielenia patentu; w razie nieuiszczenia w tym okresie kwoty należnej z tytułu zwrotu kosztów druku opisu patentowego — patent gaśnie. Urząd może wstrzymać wydanie dokumentu, zwanego patentem, do czasu uiszczenia należnej kwoty.

Art. 42.

1) Przeciwko odmowie udzielenia patentu, jak również przeciwko uchwale, którą zgłaszającego wezwano do usunięcia usterek, może on wnieść odwołanie do wydziału odwoławczego Urzędu w ciągu dwóch miesięcy.

2) Ograniczenie przez Urząd patentu do części zgłoszonego wynalazku uważa się za odmowne załatwienie podania w części.

Art. 43.

1) Wynalazki, wchodzące w zakres obrony wojskowej Państwa, Urząd Patentowy winien bezzwłocznie podać Ministerstwu Spraw Wojskowych do wiadomości.

2) Jeżeli Ministerstwo Spraw Wojskowych zawiadomi Urząd Patentowy, że zgłoszony wynalazek (ust. 1) jest wynalazkiem nie zgłaszającego, lecz organu podległego Ministerstwu Spraw Wojskowych, wówczas Urząd Patentowy wstrzyma udzielenie patentu do czasu rozstrzygnięcia przez właściwy sąd sporu o prawo do uzyskania patentu.

3) Ministerstwo Spraw Wojskowych może żądać co do wynalazków, przez siebie przed

udzieleniem patentu nabytych, by patent udzielono jako „tajny“.

4) Patent tajny należy wciągnąć do osobnego rejestru, dla publiczności niedostępnego. Opisy wynalazku i zastrzeżenia patentowe nie mogą być drukiem ogłoszone; należy je przechowywać w osobnej rejestraturze.

5) Oprócz powyższych przypadków, każdy opis wynalazku jest jawny i dla każdego dostępny od chwili powzięcia przez wydział zgłoszeń uchwały o udzieleniu patentu.

Art. 44.

1) Sprawy, należące do zakresu działania Urzędu Patentowego, a nie zastrzeżone dla innych wydziałów, załatwia wydział zgłoszeń.

2) W szczególności wydział zgłoszeń zarządza wykreślenie patentu z rejestru z powodu nieuiszczenia opłaty rocznej lub z powodu zrzeczenia się patentu przez właściciela, tudzież zarejestrowanie zmian, dotyczących własności i innych praw rzeczowych na patencie.

Art. 45.

Przeciwko uchwałom wydziału zgłoszeń, wydanych na podstawie art. 44, służy odwoła-

nie do wydziału odwoławczego w ciągu dwóch miesięcy.

B. Unieważnienie patentu.

Art. 46.

1) Skarga o unieważnienie patentu winna zawierać jasno określone żądanie, związane przedstawienie sprawy i wymienienie środków dowodowych. Dokumenty w skardze powołane mogą być do niej dołączone także w odpisie niewierzytelionym. Oryginał lub odpis uwierzytelniony złożyć należy, gdy zostanie dopuszczony dowód z tych dokumentów.

2) Do skargi dołącza się tyle odpisów skargi i załączników, ilu jest pozwanych.

Art. 47.

1) Po stwierdzeniu warunków formalnych skargi Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) zarządza doręczenie skargi stronie pozwanej i wyznacza jej okres przynajmniej trzydziestodniowy do wniesienia pisemnej obrony. Skargę, której brak formalnych warunków, wydział spraw spornych odrzuci uchwałą. Powód przeciwko takiej uchwale może wnieść w ciągu

dwóch tygodni odwołanie do wydziału odwoławczego; wydział odwoławczy rozstrzyga je na posiedzeniu niejawnem bez wyznaczenia rozprawy.

2) Do obrony pisemnej dołącza się tyle jej odpisów, ilu jest powodów. Co do dokumentów, na które powołuje się pozwany, należy odpowiednio stosować postanowienia art. 46. ust. 1.

Art, 48.

1) Po wniesieniu obrony, względnie po upływie okresu do jej wniesienia, wydział spraw spornych wyznacza ustną rozprawę, a zarazem w pierwszym przypadku zarządza doręczenie obrony stronie powodowej.

2) Rozprawa ustna odbywa się jawnie; przewodniczący może dla ważnych przyczyn zarządzić tajność rozprawy.

3) Niestawiennictwo stron do ustnej rozprawy nie przeszkadza przeprowadzeniu rozprawy.

4) Wydział spraw spornych może także uwzględnić okoliczności faktyczne, nie powołane przez strony, i dopuścić dowody, nie zgłoszone przez strony.

5) Wydział spraw spornych może wezwać do rozprawy i przesłuchać, także pod przysięgą, świadków i znawców; może o ich przesłuchanie wezwać sądy.

6) Z przebiegu rozprawy należy spisać protokół, zawierający treściwe przedstawienie twierdzeń stron i wyniki dowodów.

7) Orzeczenie, które zawierać winno także postanowienie o kosztach postępowania, wydaje wydział spraw spornych na piśmie.

Art. 49.

Na wniosek pozwanego wydział spraw spornych nakaze powodowi, mieszkającemu lub mającemu siedzibę zagranicą, a nie posiadającemu w kraju majątku nieruchomego, złożyć kaucję na zabezpieczenie kosztów postępowania — pod rygorem zaniechania postępowania, chyba że konwencje międzynarodowe lub wzajemność wykluczają obowiązek złożenia kaucji.

Art. 50.

Wniesienie skargi o unieważnienie patentu, jako też orzeczenie, unieważniające patent, należy z urzędu zaznaczyć w rejestrze, a nadto

orzeczenie unieważniające ogłosić w „Wiadomościach Urzędu Patentowego”,

Art. 51.

Przeciwko orzeczeniu, wydanemu przez wydział spraw spornych, strony, a także Prokuratorja Generalna mogą wnieść odwołanie do wydziału odwoławczego Urzędu Patentowego w ciągu dwóch miesięcy.

Art. 52.

Do postępowania odwoławczego stosuje się odpowiednio przepisy art. 46 — 49; w postępowaniu odwoławczem strony mogą przytaczać nowe fakty i zgłaszać nowe dowody.

C. *Umorzenie patentu.*

Art. 53.

Do postępowania, wdrożonego skargę o umorzenie patentu, i do orzeczenia, wydanego skutkiem skargi, stosuje się przepisy, określające postępowanie w sporach o unieważnienie patentu (art. 46 — 52).

Art. 54.

Urząd Patentowy (wydział kontroli wykonywania wynalazków) może każdej chwili po

latach trzech od udzielenia patentu zażądać od właściciela wykazania, czy, w jaki sposób i w jakim zakresie wykonywa obowiązki, przewidziane w art. 13.

Art. 55.

Właściciel każdego czasu po udzieleniu mu patentu może zgłosić wniosek, aby Urząd Patentowy na jego koszt stwierdził rozciągłość, w jakiej wykonywa wynalazek bezpośrednio lub przez inne osoby, względnie istnienie przeszkód uniemożliwiających wykonywanie wynalazku (art. 13). W tym celu właściciel złoży Urzędowi Patentowemu (wydziałowi kontroli wykonywania wynalazków) szczegółowe sprawozdanie ze sposobu i rozmiarów, w jakich wykonywa patent, a gdyby patent nie był wykonywany w rozciągłości, odpowiadającej zapotrzebowaniu wewnętrznemu, zda sprawę szczegółowo z przyczyn, dla jakich nie odbywa się wykonywanie w przepisanej rozciągłości. Na okoliczności faktyczne, przytoczone w sprawozdaniu, zgłosi dowody przez powołanie się na świadków lub znawców, złoży wyciągi z ksiąg handlowych lub inne dowody. Można także zło-

żyć w odpisie protokoły z sądowych oględzin oraz przesłuchań świadków i znawców.

Art. 56.

Wydział kontroli wynonywania wynalazków bada te sprawozdania, w razie potrzeby żąda ich uzupełnienia, ewentualnie przesłuchuje świadków i znawców.

Art. 57.

Wydział kontroli wykonywania wynalazków może wysłać swego referenta na miejsce. Referent wydziału bada w razie potrzeby księgi przedsiębiorstwa i korespondencje oraz przesłuchuje świadków i znawców bez ich zaprzysięgania.

Art. 58.

Z czynności powyższych (art. 56 i 57) spisuje się protokół, który Urząd Patentowy zachowa w swych aktach; odpisu udzieli na wniosek właścicielowi patentu. W rejestrze patentów należy zaznaczyć, że nastąpiło badanie wykonywania wynalazku. Każdy może w obecności urzędnika Urzędu Patentowego przeglądać protokół i czynić zeń odpisy.

Art. 59.

1) Jeżeli przeprowadzone przez Urząd Patentowy (wydział kontroli wykonywania wynalazków) badania uprawdopodobniły, że właściciel patentu, względnie licencjat nie wykonał obowiązków w art. 13 wymienionych, Urząd udzieli zebranych materiałów Prokuratorji Generalnej, która, działając w interesie publicznym, wniesie do Urzędu Patentowego (wydział spraw spornych) skargę o umorzenie patentu. W razie przegrania sporu o umorzenie patentu z powodu niewykonywania wynalazku koszt jego poniesie Skarb Państwa.

2) Skargę o umorzenie patentu z powodu niewykonywania wynalazku wnieść może również każda osoba interesowana.

3) Wniesienie skargi o umorzenie patentu zaznacza się z urzędu w rejestrze patentów.

4) Dowód wykonania obowiązków w art. 13 wymienionych, względnie dowód okoliczności, usprawiedliwiających niewykonanie tych obowiązków, ciąży na pozwanym (właścicielu patentu).

D. Inne spory przed Urzędem Patentowym.

Art. 60.

1) Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) jest właściwy także (art. 46) dla następujących sporów:

a) jeżeli właściciel patentu albo zarejestrowanego wzoru użytkowego żąda w drodze skargi, by później zgłoszony patent uznano jako zależny od jego wcześniejszego prawa (art. 7);

b) jeżeli ktoś żąda w drodze skargi ustalenia, że produkcja, którą zamierza w przemyśle stosować, lub którą już stosuje, nie jest objęta wyłącznością wskazanego patentu (art. 32).

2) Do postępowania w powyższych sporach stosuje się przepisy, określające postępowanie w sporach o unieważnienie patentu (art. 46 — 52). Orzeczenie, uznające zależność patentu, winno być z urzędu wpisane do rejestru i ogłoszone w „Wiadomościach Urzędu Patentowego“.

E. Wywłaszczenie patentu.

Art. 61.

Prawa patentowe mogą być w całości lub częściowo wywłaszczone albo ograniczone bądź

na rzecz Państwa, bądź na rzecz wolności przemysłowej (art. 15). W obu przypadkach o wywłaszczeniu lub ograniczeniu stanowi Rada Ministrów na wniosek ministra, właściwego ze względu na znaczenie wywłaszczenia dla danego działu administracji państwowej. Odszkodowanie płaci Skarb Państwa.

Art. 62.

W przypadku, przewidzianym w art. 61, Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu stara się ustalić wysokość wynagrodzenia przez ugodę z właścicielem patentu, a gdyby ugoda nie doszła do skutku, sam oznacza tymczasowo sumę wynagrodzenia według własnego uznania z uwzględnieniem uprzednich dochodzeń. Tak określoną sumę należy wypłacić właścicielowi patentu, a wówczas złożyć do depozytu sądowego, gdy na patencie ciążyą prawa rzeczowe do rejestru wpisane, a uprawnieni nie godzą się na wpłacanie sumy właścicielowi patentu. W razie wywłaszczenia na rzecz wolności przemysłowej nie uwzględnia się praw użytkownika uprzedniego i użytkownicy późniejszych (art. 9, 11 i 16).

Art. 63.

Z chwilą wypłacenia właścicielowi patentu ostatecznej lub tymczasowej sumy wynagrodzenia, albo złożenia tej sumy do depozytu sądowego wygasają dotychczasowe prawa na patencie i do patentu i albo patent przechodzi na własność Państwa, albo wynalazek staje się przedmiotem wolności przemysłowej. W pierwszym przypadku Państwo może przejąć ciężary, ujawnione w rejestrze, przyczem zmniejsza się odpowiednio odszkodowanie.

Art. 64.

Jeżeli właściciel patentu czuje się pokrzywdzonym z powodu wysokości odszkodowania, ustalonego przez Urząd Patentowy (wydział spraw spornych), może w ciągu trzydziestu dni żądać ponownego ustalenia wysokości odszkodowania przez sąd okręgowy w Warszawie. Sąd ustala wysokość odszkodowania na podstawie materiału, dostarczonego mu przez Urząd Patentowy, po przesłuchaniu przedstawiciela Ministerstwa Skarbu i właściciela patentu, a w razie potrzeby po zasięgnięciu opinii znawców. Może także wysłuchać opinij osób, mających

akiejkolwiek prawa na patencie. Orzeczenie sądowe zapada w drodze postępowania w sprawach niespornych (art. 86). Od orzeczenia sądu okręgowego strony mogą odwołać się do wyższych instancji sądowych trybem, wskazanym w ustawie postępowania cywilnego,

Art. 65.

Na żądanie właściciela patentu lub innych osób, rzeczowo uprawnionych i do rejestru wpisanych, sąd oznacza w postępowaniu niespornem (art. 86), jak suma złożona ma być podzielona między osoby, którym służy prawo do odszkodowania (art. 62). Od orzeczenia sądu okręgowego strony mogą odwołać się do wyższych instancji sądowych trybem, wskazanym w ustawie postępowania cywilnego.

Art. 66.

Orzeczenie wywłaszczające winno być z urzędu wpisane do rejestru i ogłoszone w „Wiadomościach Urzędu Patentowego”.

F. Licencja przymusowa.

Art. 67.

1) Na żądanie właściciela patentu zależnego (art. 7 i 60 ust 1 a) i na ewentualny wnio-

sek właściciela prawa wcześniejszego Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) orzeka według swobodnego uznania po przesłuchaniu stron, a w razie potrzeby i znawców, czy należy ustanowić licencję przymusową na rzecz właściciela patentu zależnego, lub także licencję na rzecz właściciela prawa wcześniejszego (art. 20, 23), a wbraku dalszego porozumienia stron oznacza warunki takich licencji.

2) W ciągu dwóch miesięcy strony mogą żądać ponownego oznaczenia wysokości wynagrodzenia za licencję przez sąd okręgowy w Warszawie. Orzeczenie zapada w drodze postępowania w sprawach niespornych (art. 86). Od orzeczenia sądu okręgowego strony mogą odwołać się do wyższych instancji sądowych trybem, wskazanym w ustawie postępowania cywilnego.

Art. 68.

1) W razie, gdy zdaniem właściciela patentu zgłaszający się o licencję, przewidzianą w art. 13, ust. 2, nie daje odpowiednich gwarancji, albo gdy co do warunków licencji nie nastąpiła zgoda między zgłaszającym się a wła-

ścicielem, Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) rozstrzygnie na wniosek jednej ze stron bezzwłocznie, czy licencja ma być udzielona, a w razie twierdzącym ustali sporne między stronami warunki, przyczem baczyć powinien, żeby przez odpowiednie zastrzeżenia zabezpieczyć wykonywanie produkcji patentem określonej w rozmiarach licencją przewidzianych.

2) Do uchwały, określającej wysokość wynagrodzenia za licencję przymusową, stosuje się analogicznie przepis art. 67 ust. ust. 2.

Art. 69.

Uchwałę, ustanawiającą przymusową licencję lub odmawiającą jej ustanowienia, należy doręczyć interesowanym stronom. W ciągu dwóch miesięcy od dnia doręczenia uchwały dopuszczalne jest odwołanie do wydziału odwoławczego Urzędu Patentowego. Odwołanie nie może jednak dotyczyć wysokości wynagrodzenia za korzystanie z licencji.

Art. 70.

Przepisy art. 67 o postępowaniu przy ustanowieniu licencji przymusowej stosuje się

także do licencji przymusowej, przewidzianej w art. 17 ust. 1.

G. Skarga do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Art. 71.

Przeciwko orzeczeniom i uchwałom Urzędu Patentowego, o ile ulegają zaskarżeniu do Najwyższego Trybunału Administracyjnego w myśl ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r. (obwieszczenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 400), może wnieść skargę także Prokuratorja Generalna Rzeczypospolitej Polskiej w sprawach, w których rozporządzenie niniejsze przewiduje jej współudział w interesie publicznym.

H. Właściwość sądów.

Art. 72.

1) Spory o prawa i roszczenia prywatnoprawne, dotyczące patentów, należą do właściwości sądów, a zwłaszcza:

- a) spory o własność patentu oraz inne prawa rzeczowe na patencie lub prawa

do patentu (art. 16 — 20); także spory o istnienie lub nieistnienie praw używaczy uprzednich i późniejszych (art. 9, 11 i 16), ale nie spory z art. 60;

- b) spory o roszczenia majątkowe (wydanie z bogacenia, odszkodowanie), wynikające z unieważnienia lub umorzenia patentu, albo z uznania zależności patentu;
- c) spory o naruszenie własności oraz innych praw rzeczowych na patencie i praw do patentu (art. 25, 26 i 28);
- d) sprawy, określone w art. 64, 67, 68 ust. 2 i 70.

2) Dla sporów o prawa i roszczenia prywatno-prawne, wymienione w ust. 1, właściwymi są sądy, które orzekają w sprawach handlowych.

3) Przy oznaczeniu właściwości miejscowej sądów, zależnej od miejsca zamieszkania pozwanego, należy, jeśli pozwanym jest posiadacz patentu zamieszkały zagranicą, brać za podstawę miejsce zamieszkania w Polsce jego pełnomocnika (art. 36).

Art. 73.

Sprawy o przestępstwa, przewidziane w art. 27 i 34, należą do właściwości sądów okręgowych.

ROZDZIAŁ VI.

Opłaty.

Art. 74.

1) Opłata przy zgłoszeniu patentu (art. 36) wynosi 35 zł.

2) Opłaty roczne wynoszą:

za rok pierwszy	40 zł.
„ „ drugi ,	60 „
„ „ trzeci	80 „
„ „ czwarty	100 „
„ „ piąty	150 „
„ „ szósty	200 „
„ „ siódmy	250 „
„ „ ósmy	300 „
„ „ dziewiąty,	400 „
„ „ dziesiąty	500 „
„ „ jedenasty	600 „
„ „ dwunasty	700 „
„ „ trzynasty	850 „

za rok czternasty 1000 zł.

„ „ piętnasty 1150 „

3) Za udzielenie patentu dodatkowego należy się oprócz opłaty przy zgłoszeniu jednorazowa opłata 40 zł. zamiast opłat rocznych. Odkąd patent stanie się samoistnym, pobiera się od niego zwykle opłaty roczne, przewidziane od patentu głównego.

Art. 75.

1) Opłaty roczne pierwsze są płatne w pierwszym miesiącu po ogłoszeniu patentu w „Wiadomościach Urzędu Patentowego”, dalsze corocznie w dniu i miesiącu udzielenia patentu.

2) Jednakowoż można uiścić opłatę w ciągu sześciu miesięcy po terminie płatności z grzywną w wysokości 5% przy opłacie w pierwszym miesiącu, 10% — w drugim, 15% — w trzecim, 35% — w czwartym, 65% — w piątym i 100% — w szóstym.

3) Uiszczanie opłat może nastąpić przed terminem płatności, Jeżeli właściciel zrzeknie się patentu, jeżeli patent zostanie unieważniony lub umorzony, zwraca się opłaty, skutecz-

nione przed terminem. Opłaty za lata ubiegłe i za rok bieżący nie ulegają zwrotowi.

Art. 76.

Za wnioski o wciągnięcie do rejestru zmian, dotyczących praw rzeczowych oraz praw użytkownicy, wnoszone do wydziału zgłoszeń, uiszcza się po zł. 20; za odwołania od uchwał wydziału zgłoszeń—po zł. 30; za wnioski i skargi do wydziału spraw spornych i za odwołania od jego orzeczeń oraz od uchwał wydziału kontroli wykonywania wynalazków — po zł. 60.

Art. 77.

1) Od opłat powyższych (art. 74 — 76) zwolniony jest Skarb Państwa oraz związki komunalne; nie korzystają z tego zwolnienia zarówno państwowe, jak i komunalne przedsiębiorstwa o odrębnej osobowości prawnej.

2) Zgłaszający, który przedstawia dowód niezamożności, może uzyskać według uznania Prezesa Urzędu Patentowego zwłokę w uiszczeniu opłat rocznych za pierwsze trzy lata, poczem może być zwolniony od tych opłat,

jeżeli patent po upływie trzeciego roku zgaśnie z powodu nieuiszczenia czwartej opłaty.

Art. 78.

Sposób uiszczania opłat, przewidzianych w niniejszej części, ustali rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

ROZDZIAŁ VII.

Postanowienia przejściowe i międzynarodowe.

Art. 79.

1) Prawa ze zgłoszeń wynalazków oraz z patentów, które miały moc prawną w państwach zaborczych w chwili, gdy obszary, od tych państw odłączone, weszły w skład Rzeczypospolitej Polskiej, oraz prawa ze zgłoszeń i patentów, przywrócone lub wznowione w tych państwach traktatami i umowami międzypaństwowymi—pozostają w mocy na tych do Rzeczypospolitej Polskiej przyłączonych obszarach pod warunkami, przewidzianymi przez ustawy, na podstawie których istniały, tudzież przez traktaty i umowy międzypaństwowe.

2) Prawa z takich patentów, mające moc na ziemiach Rzeczypospolitej Polskiej (prawa dzielnicowe), nie mogą w Polsce trwać dłużej, niżby trwać mogły w państwie, w którym powstały.

3) Unieważnienie, zgaśnięcie i umorzenie patentu w owym państwie powodują w zasadzie nieważność prawa dzielnicowego w Polsce. Jednak mimo umorzenia lub zgaśnięcia patentu szczepowego utrzymuje się prawo dzielnicowe w Polsce w następujących przypadkach:

- a) jeżeli patent szczepowy wygaśł skutkiem nieuiszczenia opłat, a właściciel uiści natomiast opłaty za patent dzielnicowy w Polsce według skali polskiej, a to najpóźniej w ciągu trzech miesięcy od wygaśnięcia patentu szczepowego;
- b) jeżeli właściciel patentu szczepowego rzekł się go tylko w państwie, w którym patent powstał;
- c) jeżeli patent szczepowy umorzony został w państwie, w którym go udzielono, z powodu niewykonywania wy-

lazku, pomimo że był wykonywany w czasie i rozmiarach, ustawą dla patentu szczepowego przepisanych, w dzielnicy do Polski z owego państwa przyłączonej; prawo dzielnicowe utrzymane zostanie w mocy i wtedy, gdy wykonywanie miało miejsce gdzie indziej w Polsce, ale w rozmiarach, niniejszem rozporządzeniem przepisanych (art. 13); na tych podstawach właściciel patentu może żądać w Urzędzie Patentowym ustalenia, także w drodze sporu (wydział spraw spornych), że jego prawo dzielnicowe nie wygasło; skargę wniesie przeciwko Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, jako zastępczyni interesu publicznego; w każdym razie ponosi koszty sporu;

d) jeżeli patent szczepowy uległ wywłaszczeniu.

4) Wyjątki, dotyczące utrzymania patentu, a przewidziane w przypadkach b, c i d, mają zastosowanie, jeżeli właściciel patentu w ciągu trzech miesięcy od wygaśnięcia, umorzenia, względnie wywłaszczenia patentu szczepowego

oświadczy w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej, że pragnie nadal utrzymać prawo dzielnicowe i uiszczać będzie opłaty według skali polskiej.

5) Prawo dzielnicowe można w Polsce unieważnić w drodze postępowania, niniejszem rozporządzeniem przepisanego, jeżeli zachodzą warunki unieważnienia patentu szczepowego, oparte na ustawie, której patent ten podlega.

6) Prawo z patentu dzielnicowego może ulec wyłączeniu według przepisów niniejszego rozporządzenia.

Art. 80.

1) Celem stwierdzenia prawa dzielnicowego w wystawionym przez Urząd Patentowy dokumencie, zwanym patentem dzielnicowym, właściciel prawa dzielnicowego zgłosi swe prawa w wydziale zgłoszeń Urzędu Patentowego i złoży dowody istnienia patentu szczepowego. Wydział zgłoszeń po stwierdzeniu, iż istnieją warunki, artykułem poprzednim przepisane, zarejestruje prawo dzielnicowe, jako patent dzielnicowy, w osobnym rejestrze patentów dzielnicowych i wyda zgłaszającemu tak zwany pa-

tent dzielnicowy. Ogłoszenie drukiem patentu dzielnicowego nastąpi na wyraźne żądanie zgłaszającego i tylko po uprzednim złożeniu lub zabezpieczeniu kosztów druku.

2) Do orzekania o istnieniu prawa dzielnicowego na podstawie artykułu poprzedniego jest właściwy wyłącznie Urząd Patentowy.

3) Korzystający z prawa dzielnicowego może żądać ochrony przeciw naruszeniu (art. 25, 26, 27 i 28) jedynie na podstawie patentu dzielnicowego.

Art. 81.

Aczkolwiek właściciel patentu dzielnicowego uzyskał patent na całą Polskę, jego patent dzielnicowy utrzymuje nadal moc prawną do czasu określonego w art. 79.

Art. 82.

Przywrócenie lub wznowienie praw ze zgłoszeń i patentów przez traktaty i umowy międzypaństwowe nie uwłacza prawom osób trzecich, które korzystały z wynalazku w czasie lub miejscu, kiedy lub gdzie patent nie obowiązywał. Prawa te należy oceniać według analogji prawa używacza poprzedniego (art. 9).

Art, 83.

Rozporządzenie niniejsze nie uchybia prawom pierwszeństwa, uzasadnionym w traktatach i umowach międzypaństwowych.

Art. 84.

Jeżeli patent został udzielony przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, okres trzyletni z art. 13 ust. 1 nie może upłynąć wcześniej, niż z upływem dwóch miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Art. 85.

1) Do czasu wydania w Polsce jednolitych przepisów karnych:

a) zamiast aresztu ponad sześć tygodni należy na obszarze, na którym obowiązuje kodeks karny z 1871 r., wymierzać karę więzienia;

b) uprawniony do skargi o przestępstwo z art. 27 traci prawo to po upływie sześciu miesięcy od czasu, kiedy dowiedział się o popełnieniu czynu i o osobie sprawcy;

c) nie można z powodu przestępstw z art. 27 i 34:

- 1) wdrożyć postępowania karnego, jeżeli od popełnienia czynu upłynęło lat trzy;
- 2) wydać wyroku skazującego, jeżeli od jego uprawomocnienia się upłynęło lat sześć.
- 3) wykonać wyroku skazującego, jeżeli od jego uprawomocnienia się upłynęło lat dziesięć.

2) Do biegu przedawnienia (1, 2, 3) nie wlicza się okresu, przez który z powodów ustawowych nie można było postępowania karnego wdrożyć lub wprowadzić albo kary wykonać.

Art. 86.

Do czasu wydania w Polsce jednolitych przepisów o postępowaniu w sprawach niespornych należy w sprawach, przewidzianych w art. 64, 65 i 67, stosować obowiązujący w b. zaborze rosyjskim odpowiedni tryb postępowania (postępowanie incydentalne).

CZĘŚĆ II.

O wzorach użytkowych i zdobniczych.

ROZDZIAŁ I.

Powstanie prawa, ograniczenie jego mocy, unieważnienie, wygaśnięcie, umorzenie i wywłaszczenie.

Art. 87.

1) Przez zarejestrowanie wzoru powstaje prawo wyłącznego korzystania w sposób przemysłowy i handlowy z nowej postaci przedmiotu, ujawnionej w tym wzorze, a występującej w kształcie, w rysunku, w barwie lub w materjale przedmiotu. Prawo rozciąga się na cały obszar Rzeczypospolitej Polskiej i trwa przez lat dziesięć od dnia zarządzenia rejestracji wzoru.

2) Jeżeli nowość postaci ma na celu podniesie pożytku, wzór nazywa się użytkowym, jeżeli zmierza do celów artystycznych — nazywa się wzorem zdobniczym.

3) Prawo z rejestracji wzoru zdobniczego ogranicza się do przedmiotów tego rodzaju, dla których zgłoszenie nastąpiło.

Art. 88.

Do rejestrowania wzorów powołany jest Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 89.

Kto prawidłowo zgłosił do opatentowania wynalazek, nadający się w myśl niniejszego rozporządzenia i do ochrony jako wzór użytkowy, może, także i po uzyskaniu patentu, zrzec się patentu, a równocześnie zgłosić ten sam wynalazek do zarejestrowania jako wzór użytkowy z pierwszeństwem wzoru od daty zgłoszenia patentowego. Czas trwania ochrony wzoru liczy się od udzielenia patentu, jeżeli patent był już udzielony.

Art. 90.

1) Ważną jest tylko rejestracja wzorów nowych.

2) Nie uważa się wzoru za nowy, jeżeli w czasie zgłoszenia go w urzędzie Patentowym był już w istotnych swych znamionach — przy wzorach zdobniczych w zastosowaniu do przedmiotów tego rodzaju — opublikowany, albo na ziemiach, które weszły w skład Polski, stosowany lub na widok publiczny wystawiony w

sposób o tyle jasny i jawny, że znawca mógł go w przemyśle stosować.

3) Jednak uprzednia publikacja lub jawne stosowanie wzoru nie są przeszkodą do uzyskania jego rejestracji, jeżeli nastąpiły po wystawieniu wzoru w Polsce na publicznej wystawie, dla której przyznano tę ulgę rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu, zgłoszenie zaś wzoru nastąpiło przed upływem sześciu miesięcy od daty wystawienia. Pod temi warunkami nie jest przeszkodą do uzyskania rejestracji wzoru ani samo wystawienie, ani inne po dacie wystawienia dokonane w Urzędzie Patentowym zgłoszenie.

4) To samo odnosi się do wystaw w innych krajach, należących do międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej, jeżeli prawo to zostało im przyznane na podstawie wewnętrznego ustawodawstwa danego kraju. Urząd Patentowy może żądać dowodu tożsamości przedmiotu wystawionego z przedmiotem zgłoszenia oraz dowodu daty i miejsca wystawienia w sposób, jaki określi rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu. Okres sześciomiesięczny (ust. 3) nie przedłuża okresu dwu-

nastomiesięcznego—w zastosowaniu do wzorów zdobniczych sześciomiesięcznego — określonego w art. 96 ust. 2 i 3; jednak, jeżeli wzór wystawiono przed pierwotnem zgłoszeniem zagranicznym, służącym za podstawę prawa pierwszeństwa, Urząd Patentowy może przyznać prawo pierwszeństwa od daty wystawienia wzoru.

5) W stosunku do obywateli państw, tworzących międzynarodowy Związek ochrony własności przemysłowej, tudzież obywateli państw, nie należących wprawdzie do Związku, ale zamieszkałych lub posiadających rzeczywiste i poważne przedsiębiorstwa przemysłowe lub handlowe na obszarze jednego z państw związkowych, uprzednia publikacja i jawne stosowanie wzoru nie stanowią przeszkody do uzyskania jego rejestracji, jeżeli obywatelom tym służy prawo pierwszeństwa w myśl art. 96 ust. 2 i 3, a publikacja lub jawne stosowanie nastąpiło po pierwotnem zgłoszeniu.

6) Jeżeli skutkiem zgłoszenia dokonanego zagranicą ogłoszono urzędowy opis patentu (druk patentowy), ogłoszenie to nie stanowi w ciągu sześciu miesięcy przeszkody do zare-

jestrowania wzoru na rzecz zgłaszającego wzór lub jego następcy prawnego. Postanowienie to stosuje się wyłącznie do obywateli państw, które przyznają wzajemność obywatelom polskim.

Art. 91.

Prawo z rejestracji wzoru nie jest ważne o tyle, o ile wzór o takich samych istotnych znamionach — przy wzorach zdobniczych w zastosowaniu do przedmiotów tego rodzaju — był już pierwiej zgłoszony w Polsce do rejestracji lub opatentowania, a zgłoszenie doprowadziło do zarejestrowania wzoru lub udzielenia patentu,

Art. 92.

Wyłącza się od rejestracji wzory, które naruszają prawa pewnych osób (np. do wizerunku) lub w ogólności sprzeczne są z obowiązującym prawem albo dobremi obyczajami, tudzież pomysły, które oczywiście nie nadają się do zastosowania w przemyśle.

Art. 93.

Rejestracja wzoru zdobniczego nie pozbawia twórcy dzieła, pozostającego pod ochroną

prawa autorskiego, możliwości dochodzenia tego prawa przeciwko posiadaczowi prawa z rejestracji wzoru.

Art. 94.

Z prawa, powstałego przez rejestrację wzoru, którego stosowanie wkraczałoby w zakres wyłączności jeszcze obowiązującego prawa autorskiego lub patentowego albo wcześniej zarejestrowanego wzoru, można korzystać tylko za zezwoleniem (licencją) właściciela wcześniejszego prawa (wzór zależny). Po wygaśnięciu wcześniejszego prawa wzór zależny zamienia się na niezależny.

Art. 95.

1) Prawo z rejestracji wzoru nie ma mocy przeciw osobom, które przed zgłoszeniem wzoru w Urzędzie Patentowym stosowały go na ziemiach, należących obecnie do Polski w dobrej wierze.

2) Osobom tym służy nadal prawo korzystania z wzoru (prawo użytkownika uprzedniego) w rozciągłości, w jakiej z niego korzystały. Prawo to jest ściśle związane z przedsiębiorstwem i bez niego nie może być na nikogo

przeniesione. Należy je wpisać do rejestru na wniosek użytkownika, jeżeli zostało stwierdzone dokumentem publicznym lub dokumentem prywatnym, w którym oznaczono przedsiębiorstwo, a na którym podpis właściciela wzoru zarejestrowanego został uwierzytelniony sądownie lub notarialnie.

Art. 96.

1) Pierwszeństwo prawa z rejestracji wzoru liczy się od chwili zgłoszenia wzoru w Urzędzie Patentowym.

2) Kto prawidłowo wniósł podanie o udzielenie patentu lub zarejestrowanie wzoru użytkowego w jednym z państw. należących do międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej, lub jego prawny następca, będzie korzystał przy zgłoszeniu wzoru użytkowego w Polsce — z zastrzeżeniem praw osób trzecich — z prawa pierwszeństwa zgłoszeniem zagranicznym uzasadnionego, jeżeli wniesie do Urzędu Patentowego podanie o zarejestrowanie wzoru w ciągu dwunastu miesięcy od daty pierwotnego zgłoszenia zagranicznego, to jest najpóźniej w dniu i miesiącu, odpowiadającym dacie pierwotnego zgłoszenia, a jeżeli dzień

ten jest wolny od zajęć w Urzędzie Patentowym — w najbliższym dniu czynności Urzędu.

3) Zgłoszenie w jednym z państw związkowych wzoru zdobniczego uprawnia do korzystania z prawa pierwszeństwa tylko przy zgłoszeniu w Polsce wzoru zdobniczego, jeżeli podanie o zarejestrowanie wzoru, wniesione będzie do Urzędu Patentowego w ciągu sześciu miesięcy od daty pierwotnego zgłoszenia zagranicznego.

Art. 97.

1) Rejestracja wzoru będzie unieważniona o tyle, o ile przy jej dokonaniu brakowało warunków prawnych art. 90, 91 i 92.

2) Posiadacz prawa z wzoru nieważnie zarejestrowanego, który o nieważności wiedział lub musiał wiedzieć, odpowiada za szkodę zrządzoną innym osobom ze swej winy.

3) Posiadacz prawa z wzoru, zarejestrowanego nieważnie według art. 91, winien w każdym razie wydać niesłuszne zbożacenie z trzech lat ostatnich właścicielowi wcześniejszego prawa.

4) W przypadku unieważnienia rejestracji wzoru w myśl art. 91 ci, którzy nabyli pod ważnym tytułem i w dobrej wierze prawa z za-

rejestrowanego nieważnie wzoru i wykonywali je przez rok w dobrej wierze, mają prawo do dalszego ich wykonywania w rozciągłości, w jakiej je wykonywali w chwili wniesienia skargi o unieważnienie (używacze późniejsi), przyczem płacić winni właścicielowi prawa wcześniejszego odpowiednie należności licencyjne, które w braku porozumienia stron oznaczy sąd według własnego uznania. Prawa tych użytkowników związane są z przedsiębiorstwem, w którym wzór wykonywano, i tylko razem z niem mogą być na inne osoby przeniesione. Wpisywanie tych praw do rejestru podlega przepisom o wpisywaniu licencji (art. 106 i 108).

Art. 98.

Prawo z rejestracji wzoru gaśnie, jeżeli:

- a) opłata za bieżący okres zalega ponad sześć miesięcy;
- b) właściciel wzoru zarejestrowanego zrzeka się go pisemnie lub do protokołu wobec Urzędu Patentowego za zgodą rzeczowo uprawnionych; nie potrzeba zgody użytkowników uprzednich i późniejszych;

- c) wywłaszczono prawo z rejestracji wzoru w interesie wolności przemysłowej.

Art. 99.

1) Właściciel zarejestrowanego wzoru użytkowego obowiązany jest najpóźniej po upływie lat trzech od rejestracji wzoru do wykonywania w Polsce w sposób wytwórczy prawa z tego wzoru, jeżeli zapotrzebowanie wewnętrzne uzasadnia produkcję krajową — a to w takiej rozciągłości, jaka w przybliżeniu pokryć zdoła zapotrzebowanie wewnętrzne.

2) Jeżeli sam tego obowiązku nie wykonywa, powinien po upływie lat trzech od rejestracji wzoru ogłosić w trzech najbliższych zeszytach „Wiadomości Urzędu Patentowego” o gotowości udzielenia licencji zgłaszającym się o nie osobom, dającym odpowiednie gwarancje. Pod warunkami w art. 154 wskazanymi licencja będzie udzielona (licencja przymusowa).

3) Jeżeli z jakichkolwiek powodów licencja nie została udzielona, albo jeżeli licencjanci nie wykonywają w sposób wytwórcy prawa z rejestracji wzoru użytkowego w rozciągłości, pokrywającej w przybliżeniu zapotrzebowanie

wewnętrzne, a zapotrzebowanie to w przeważnej części pokrywane bywa produkcją zagraniczną, wówczas skutkiem skargi, dopuszczalnej po upływie roku piątego od zarejestrowania wzoru użytkowego. Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) umorzy prawo z rejestracji wzoru.

4) Umorzenie skutkiem skargi nastąpi także później, jeżeli właściciel lub inne przez niego upoważnione osoby nie wykonywały w Polsce w sposób wytwórczy prawa z rejestracji wzoru użytkowego w rozciągłości przepisanej, a zapotrzebowanie wewnętrzne pokrywane było w przeważnej części przez produkcję zagraniczną. Umorzenie nie nastąpi, jeżeli w chwili wniesienia skargi prawo z wzoru było w sposób wytwórczy wykonywane w Polsce w przepisanej rozciągłości.

5) Jeżeli w sporze o umorzenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego, uzasadnionym brakiem wykonywania w sposób wytwórczy tego prawa w Polsce w przepisanej rozciągłości, właściciel wzoru zdoła wykazać, że jedynie z powodu przeszkód wyjątkowych i przyczyn nader ważnych zapotrzebowanie we-

wewnętrzne nie było pokrywane przez produkcję krajową, wówczas Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) wstrzyma dalsze postępowanie procesowe aż do terminu przez siebie określonego, a w takim razie właściciel zapobiegnie umorzeniu prawa z wzoru, jeżeli w postępowaniu, po upływie oznaczonego terminu z urzędu lub na wniosek powoda podjętem, wykaze, że w międzyczasie sam lub przez inne osoby już rozpoczął wykonywanie w sposób wytwórczy spornego prawa w rozciągłości, jaka w przybliżeniu pokrywać zdoła zapotrzebowanie wewnętrzne.

Art. 100.

Przepisy art. 99 nie mają zastosowania do zarejestrowanych wzorów użytkowych, będących własnością Państwa lub przedsiębiorstw państwowych o odrębnej osobowości prawnej.

Art. 101.

Prawo z rejestracji wzoru użytkowego może być wywłaszczone ze względu na dobro publiczne za odszkodowaniem; prawo z rejestracji wzoru nie gaśnie przez wywłaszczenie,

które nastąpiło na rzecz Państwa, a nie w interesie wolności przemysłowej (art 147 — 152),

ROZDZIAŁ II.

Własność i inne prawa rzeczowe na wzorze zarejestrowanym.

Art. 102.

1) Tylko twórca wzoru lub jego prawny następca ma prawo do uzyskania rejestracji wzoru. W braku dowodu przeciwnego za twórcę wzoru lub jego następcę prawnego uważa się tego, kto pierwszy zgłosił wzór do zarejestrowania.

2) Jeżeli osoba nieuprawniona zgłosiła wzór do zarejestrowania lub uzyskała jego rejestrację, twórca tego wzoru lub jego prawny następca może zażądać, aby wzór został na jego rzecz zarejestrowany lub na niego przeniesiony, powinien jednak temu, kto zgłosił wzór lub jego rejestrację uzyskał, zwrócić koszty zgłoszenia, względnie uzyskania rejestracji wzoru, jakie sam musiałby ponieść. Co do roszczeń o wynagrodzenie szkody, o wydanie z bogacenia i o utrzymanie praw, nabytych

w dobrej wierze — mają zastosowanie przepisy art. 97, ust. 2, 3 i 4, z odpowiednimi zmianami.

Art. 103,

1) Pracownik, zajęty w przedsiębiorstwie (także w zakładzie państwowym), ma prawo do uzyskania rejestracji na podstawie wzoru, stworzonego przez siebie w tem przedsiębiorstwie. Prawa tego nie może on być pozbawiony, chyba że zawarł z pracodawcą umowę o pracę nad tworzeniem wzorów. Jednak pracodawca ma prawo do wykonywania w sposób wytwórczy prawa z rejestracji wzoru na podstawie licencji, która w razie braku zgody właściciela wzoru zarejestrowanego może być uzyskana w drodze przymusowej (art. 106), jeżeli pomysł leży w zakresie produkcji przedsiębiorstwa.

2) Gdy z pracownikiem zawarto umowę o pracę nad tworzeniem wzorów, prawo do uzyskania rejestracji wzoru służy pracodawcy, jeżeli inaczej nie zastrzeżono w umowie. Jednakże w razie, gdy wynagrodzenie w umowie ustanowione okaże się rażąco niskim w stosunku do korzyści, osiągniętych przez praco-

dawcę dzięki temu pomysłowi, pracownik może żądać godziwego podwyższenia wynagrodzenia.

3) Nieważny jest układ, pozbawiający twórcę wzoru prawa występowania w tym charakterze.

Art. 104.

Wspólna praca twórcza kilku osób nad wzorem stwarza wspólne ich prawo do uzyskania jego rejestracji.

Art. 105.

1) Własność wzoru zarejestrowanego może przechodzić w całości lub częściowo w drodze dziedziczenia albo zapisu. Spadkobierca lub zapisobierca powinien nabycie prawa własności zgłosić do rejestru wzorów.

2) Prawo to można również w całości lub częściowo przenieść na inną osobę przez umowę między żyjącymi. Przeniesienie prawa wymaga dla swej ważności wobec Urzędu Patentowego i osób trzecich wpisania do rejestru wzorów, które może nastąpić tylko na podstawie dokumentu publicznego albo dokumentu prywatnego, na którym podpis zbywcy jest notarialnie lub sądownie uwierzytelniony.

3) Współwłasność wzoru zarejestrowanego ocenia się według przepisów prawa cywilnego, z tem jednak zastrzeżeniem, że każdy z współwłaścicieli wzoru ma prawo ścigania naruszeń bez upoważnienia ze strony pozostałych współwłaścicieli, jeżeli inaczej nie zastrzeżono w umowie.

Art. 106.

1) Prawo wykonywania w części lub w całości praw z obcego wzoru zarejestrowanego nabywa się przez umowę (licencja dobrowolna) lub na podstawie orzeczenia Urzędu Patentowego (licencja przymusowa).

2) Licencja uzasadnia prawo rzeczowe na rzecz licencjata, jeżeli zostanie wpisana do rejestru wzorów (art. 105); jeżeli licencja związana jest z przedsiębiorstwem, może tylko razem z niem przejść na inne osoby.

Art. 107.

Do ważności umów, wymienionych w art. 105 i 106, wymaga się formy pisemnej.

Art. 108.

1) Nabywca przedsiębiorstwa, z którym związana jest licencja, nie może dochodzić

praw z licencji przeciw osobom trzecim w imieniu własnym, dopóki nie uzyska wpisu przeniesienia licencji do rejestru wzorów. Wpis ten na podstawie dokumentu publicznego albo dokumentu prywatnego, wykazującego tytuł nabycia, na którym podpis zbywcy jest uwierzytelniony sądownie lub notarialnie. Dopóki nabywca przedsiębiorstwa nie postawi wniosku o wpis, urzędowe zawiadomienia, jego praw dotyczące, będą doręczane ze skutkiem przeciwko niemu jego prawozbywcy lub tegoż dziedzicom.

2) Te same przepisy stosować należy do przenoszenia innych praw, z przedsiębiorstwem związanych, a do rejestru wpisanych (art. 97 i 102).

Art. 109.

1) Właściciel zależnego wzoru użytkowego może zażądać przymusowej licencji na wykonywanie wcześniejszego prawa patentowego lub wcześniejszego prawa z rejestracji wzoru użytkowego, jeżeli jego wzór ma dla przemysłu znaczenie doniosłe, wszakże dopiero po upływie lat trzech od ustanowienia prawa

wcześniejszego, Udzielenie takiej licencji przymusowej uprawnia właściciela wcześniejszego prawa patentowego lub wcześniejszego prawa z wzoru do żądania licencji na wykonywanie prawa zależnego o tyle, o ile to jest wskazane potrzebą równych warunków obopólnej konkurencji.

2) Licencja przymusowa gaśnie po roku, jeżeli licencjat nie korzystał z niej do tego czasu, i nie może on jej ponownie żądać.

Art. 110.

1) Skargi o własność wzoru zarejestrowanego, o uznanie zależności wzoru, o zastaw i inne prawa rzeczowe na wzorze zarejestrowanym (także o prawa użytkownicy), tudzież o wszelkie licencje mają być zaznaczone (zaznaczenie sporu) w rejestrze wzorów na wniosek osoby, która skargę wniosła.

2) Powyższe zaznaczenia sporu mają ten skutek, że orzeczenia w sporze zapadłe mają moc prawną także przeciw osobie, która po zaznaczeniu nabędzie jakieś prawa na wzorze zarejestrowanym lub do wzoru zarejestrowanego.

ROZDZIAŁ III.

Ochrona praw z rejestracji wzoru.

Art. 111.

1) Kto w wykonywaniu przemysłu lub handlu bezprawnie wkracza w zakres wyłączności z zarejestrowania wzoru wynikającej, lub w inny sposób niezgodny z prawem lub dobremi obyczajami wyrządza szkodę osobie z zarejestrowanego wzoru uprawnionej, winien zaprzestać naruszenia, wydać niesłuszne zubożenie z trzech lat ostatnich, a nadto, jeżeli działanie jego było wywołane złym zamiarem lub oczywistym niedbalstwem, wynagrodzić wszelką szkodę uprawnionemu i dać mu zadośćuczynienie za krzywdy osobistej natury przez ogłoszenie wyroku w dziennikach, przez odpowiednią deklarację publiczną, w razie naruszenia umyślnego przez zapłatę pokutnego. Zamiast wymienionych majątkowych świadczeń pokrzywdzony może zażądać ryczałtowej sumy pieniężnej, nie przekraczającej 10.000 zł.; sumę tę oznaczy sąd według własnego uznania.

2) Roszczenia z powodu naruszenia praw z rejestracji wzoru ulegają przedawnieniu trzy-

letniemu, które liczy się co do każdego czynu bezprawnego oddzielnie.

Art. 112.

1) Jeżeli pozwany przez skargę z artykułu poprzedniego zarzuci, że prawo z rejestracji wzoru nie istnieje, sąd może przerwać postępowanie procesowe aż do rozstrzygnięcia sporu w tym przedmiocie przez Urząd Patentowy, przyczem oznaczy termin, do którego skarga ma być do Urzędu Patentowego wniesiona. Jeżeli skarga nie zostanie w tym terminie wniesiona, lub nie będzie popierana, albo Urząd Patentowy orzeknie, że prawo z rejestracji wzoru w chwili wniesienia skargi przed sądem istniało, sąd na wniosek podejmie postępowanie procesowe.

2) Zarówno w przypadku przerwy postępowania niniejszym artykułem przewidzianej, jak i w innych przypadkach w toku postępowania sądowego o naruszenie prawa z rejestracji wzoru, sąd w drodze zarządzeń tymczasowych (zabezpieczeń powództwa) może wydać zakaz dalszego wkraczania przez pozwanego w wyłączność z zarejestrowania wzoru wynikającą, wprowadzić sądowy zarząd przedsiębiorstwa,

należącego do pozwanego, polecić przechowanie narzędzi i wytworów i t. p.

Art. 113.

1) Kto w wykonywaniu przemysłu lub handlu umyślnie wkracza bezprawnie w zakres wyłączności z zarejestrowania wzoru wynikającej, albo przywłaszcza sobie prawo do uzyskania rejestracji wzoru, ulega karze grzywny do 50.000 zł. lub aresztu do czterech miesięcy, albo obu karom łącznie.

2) Ściganie odbywa się z oskarżenia prywatnego, wniesionego przez osoby uprawnione do powództwa.

3) Sąd karny może również orzekać o wnioskach, opartych na art. 111, 112 i 114.

Art. 114.

Przedmioty bezprawnie wytworzone, tudzież przyrządy, mogące służyć wyłącznie do ich wytwarzania, należy, stosownie do wniosku pokrzywdzonego, albo przyznać mu na własność po cenie własnych kosztów, albo na koszt krzywdziciela zniszczyć, względnie uczynić nieprzydatnymi do bezprawnego użytku, albo pozostawić u osoby, która się naruszenia

dopuszcza, jeżeli ona daje dostateczne zabezpieczenie, że w okresie dwuletnim od wygaśnięcia prawa z rejestracji wzoru nie będzie ich używała ani zbywała.

Art. 115.

Przepisy art. 111, 112, 113 i 114 stosuje się także do tych, którzy w złej wierze korzystali w wykonywaniu przemysłu lub handlu z cudzego wzoru, zanim wzór ten zarejestrowano. Jednakże skarga dopuszczalna jest dopiero po zarejestrowaniu wzoru. Do biegu przedawnienia z art. 111 ust. 2 nie wlicza się okresu z przed rejestracji wzoru.

Art. 116.

Nie uważa się za naruszenie prawa z rejestracji wzoru:

- a) stosowanie na okręcie, należącym do jednego z innych krajów międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej, zarejestrowanego wzoru, dotyczącego kadłuba okrętowego maszyn, urządzeń, przyrządów i innych części wyposażenia, jeżeli okręt przebywa czasowo na wodach Państwa Pol-

skiego, a stosowanie służy wyłącznie potrzebom tego okrętu;

- b) stosowanie zarejestrowanego wzoru na środkach żeglugi powietrznej lub lokomocji lądowej, należących do jednego z innych krajów międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej, w sposób i pod warunkami pod a) określonymi.

ROZDZIAŁ IV.

Ochrona wolności przemysłowej i handlowej.

Art. 117.

Każdemu wolno wnieść skargę do Urzędu Patentowego (wydział spraw spornych) z żądaniem ustalenia, że produkcja, którą w przemyśle zamierza stosować lub stosuje, nie jest objęta wyłącznością wskazanego wzoru zarejestrowanego.

Art. 118,

Każdemu wolno wnieść do Urzędu Patentowego (wydział spraw spornych) skargę o unieważnienie rejestracji wzoru lub umorzenie pra-

wa z rejestracji wzoru użytkowego (art. 90, 91, 92, 97 i 99). Prokuratorja Generalna Rzeczypospolitej Polskiej może w interesie publicznym z inicjatywy ministerstwa właściwego, ze względu na interesy, o jakie chodzi w dalszej sprawie przystąpić do sporu osoby prywatnej lub wnieść skargę samodzielnie.

Art. 119.

1) Kto świadomie przedmioty, nie podlegające ochronie przez rejestrację wzoru, lub ich opakowanie oznacza napisami, które mają wywołać mylne mniemanie, jakoby przedmioty te były chronione przez zarejestrowanie wzoru, lub kto je mimo świadomości o mylnem oznaczeniu wprowadza w handel, lub dla celów handlowych przygotowuje lub przechowuje, albo w publicznych ogłoszeniach, okólnikach, lub innych odbitkach podaje wiadomości, mające wywołać mylne mniemanie, jakoby przedmioty, w nich wymienione, korzystały z ochrony przez zarejestrowanie wzoru, ulega karze grzywny do 50.000 zł. albo aresztu do czterech miesięcy, albo obu karom.

2) Z przedmiotów wyżej wymienionych należy usunąć i zniszczyć na koszt skazanego

kłamliwe oznaczenia, gdyby zaś usunięcie tych oznaczeń było niemożliwe bez uszkodzenia przedmiotów, zniszczyć i same przedmioty (art. 171).

ROZDZIAŁ V.

Postępowanie i właściwość władz.

*A. Rejestracja wzorów oraz inne czynności
wydziału zgłoszeń Urzędu Patentowego,*

Art. 120.

1) Aby uzyskać rejestrację wzoru, należy go zgłosić pisemnie do Urzędu Patentowego (wydział zgłoszeń).

2) Każdy wzór użytkowy zgłosić się powinno osobno, można jednak jednym zgłoszeniem objąć odmiany, nie podlegające od istotnych znamion zgłoszonego wzoru. Wzorów zdobniczych zgłosić można w jednym podaniu najwyżej 10, ale tylko dla przedmiotów tego samego rodzaju.

3) Za termin zgłoszenia uważa się chwilę, w której zgłoszenie nadejdzie do Urzędu Patentowego.

Art. 121.

1) Zgłoszenie musi zawierać wniosek o zarejestrowanie wzoru, oznaczenie przedmiotu, którego dotyczy zgłoszenie, imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania zgłaszającego; gdy zgłaszający mieszka zagranicą, winien wyznaczyć adwokata lub rzecznika patentowego, mieszkającego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, jako pełnomocnika swego, i upoważnić go przynajmniej do odbioru wszystkich pism od władz i od interesowanych osób, w szczególności także do odbioru skarg, w niniejszym rozporządzeniu przewidzianych.

2) Niezbędne jest wymienienie, czy zgłoszenie dotyczy wzoru użytkowego, czy zdobniczego.

3) Do podania o rejestrację wzoru użytkowego należy dołączyć w dwóch egzemplarzach dokładny opis wzoru w języku polskim. Opis ten zastąpić można powołaniem się w części lub w całości na równocześnie złożone rysunki lub modele (w dwóch egzemplarzach), unaoczniające w sposób dostateczny na wzór, będący przedmiotem zgłoszenia. W opisie wzoru użytkowego muszą być zawsze wymienione „zastrzeżenia

ochronne". określające w sposób niewątpliwy istotne znamiona, które zgłaszający uważa za nowe.

4) Do podania o rejestrację wzoru zdobniczego należy dołączyć po dwa egzemplarze wzoru. Opis w zasadzie nie jest potrzebny.

5) Zgłaszający winien uiścić opłatę za zgłoszenie (art. 160). Wrazie jej nieuiszczenia w terminie, przez Urząd zakreślonym, zgłoszenie będzie uważane za niebyłe.

6) Ponadto zgłaszający winien zastosować się do szczegółowych przepisów, wydanych przez Urząd Patentowy co do podań i załączników.

7) Mimo braków w zgłoszeniu twórca wzoru nie traci pierwszeństwa zgłoszeniem uzasadnionego, jeżeli z treści podania lub jego załączników można było poznać istotną treść pomysłu, względnie jeżeli treść jego została określona przez powołanie się na zgłoszenie zagraniczne, uzasadniające pierwszeństwo (art. 96).

Art. 122.

1) Kto stosownie do art. 96 ust. 2 i 3 chce korzystać z praw pierwszeństwa na podstawie zgłoszenia zagranicznego, winien w okresie dwu-

nastu miesięcy — w przypadku zgłoszenia wzoru zdobniczego w okresie sześciu miesięcy — od daty zgłoszenia zagranicznego wniesć do Urzędu Patentowego podanie o zarejestrowanie wzoru i równocześnie lub dodatkowo, lecz nie później niż w trzy miesiące od wniesienia podania postawić wniosek o przyznanie mu praw pierwszeństwa. Zgłoszenie pierwotne należy oznaczyć w sposób niewątpliwy, w szczególności przez podanie jego daty i kraju, w którym nastąpiło, względnie dalszych szczegółów, potrzebnych do rozpoznania tożsamości zgłoszenia. Jeżeli zgłaszający wzór powołuje się na pierwszeństwo z dwóch lub więcej zgłoszeń pierwotnych, powinien w ten sposób zrehabilitować zastrzeżenia ochronne (art. 121, ust. 3), aby każdemu z zastrzeżeń zgłoszonych w Polsce odpowiadało tylko jedno zgłoszenie pierwotne. Nadto należy złożyć Urzędowi w czasie przezeń wyznaczonym, nie krótszym jednak jak trzy miesiące od daty zgłoszenia, kopję zgłoszenia zagranicznego (opis, rysunki i t. d.), której zgodność z oryginałem stwierdziła właściwa władza zagraniczna; dalsze uwierzytelnienia nie będą wymagane. Na żądanie Urzędu zgłaszający po

winien przedłożyć zwykły lub uwierzytelniony przekład opisu, względnie dostarczyć innych żądanych wyjaśnień, dotyczących zgłoszenia zagranicznego można złożyć model, próbkę, egzemplarz samego wzoru, względnie dokładne jego odtworzenie (np. przez fotografię), wraz z zaświadczeniem władzy zagranicznej, stwierdzającym zgodność zgłoszonego wzoru z wzorem złożonym zagranicą.

2) Uchwałą, odmawiającą przyznania pierwszeństwa. Urząd doręczy zgłaszającemu przed decyzją o rejestracji wzoru. Od uchwały tej może zgłaszający wnieść odwołanie do wydziału odwoławczego w ciągu dwóch miesięcy. Decyzja o rejestracji wzoru może nastąpić dopiero po uprawomocnieniu się uchwały, odmawiającej przyznania żadanego pierwszeństwa.

Art. 123.

1) Wydział zgłoszeń bada, czy zgłoszenie odpowiada przepisom, czy w szczególności opis jego jest dostatecznie jasny i zastrzeżenia ochronne w sposób niewątpliwy określone (art. 120 i 121).

2) Jeżeli zgłoszenie nie odpowiada obowią-

zującym przepisom, wydział zgłoszeń wezwie zgłaszającego do uchylenia usterek.

3) W razie nieuchylenia przez zgłaszającego usterek w czasie, przez wydział zgłoszeń wyznaczonym, zgłoszenie będzie uważane za cofnięte. Następstwu temu może zapobiec zgłaszający, jeżeli w ciągu trzech miesięcy po upływie wymienionego czasu uchyli usterek i równocześnie uiszczy ponownie opłatę za zgłoszenie.

4) Jeżeli zgłaszający dokona zmian istotnych lub innych uzupełnień, uzasadniających zmianę pierwszeństwa, wówczas dla tych zmian i uzupełnień pierwszeństwo liczy się dopiero od chwili ich zgłoszenia. Dopuszczalny jest także podział zgłoszenia na kilka zgłoszeń, każde z odmiennym pierwszeństwem, względnie przyznanie dodatkowemu zastrzeżeniu pierwszeństwa na podstawie zgłoszenia zagranicznego.

Art. 124,

1) Urząd Patentowy (wydział zgłoszeń) ma obowiązek zbadania, czy nie zachodzą przeszkody z art. 92; w razie ich stwierdzenia odmówi rejestracji wzoru.

2) Urząd Patentowy (wydział zgłoszeń) nie

ma obowiązku badania nowości wzoru. Jednak jeżeli przy badaniu zgłoszenia okaże się, że wzór nie jest nowy. Urząd odmówi rejestracji wzoru. Odmowa rejestracji wzoru nie może nastąpić przed wypowiedzeniem się zgłaszającego mu w tym celu okresu.

3) Jeżeli przy badaniu nasuną się Urzędowi uzasadnione wątpliwości, czy zgłoszony wzór nie wkracza w zakres wynalazku lub wzoru, zostającego już pod ochroną niniejszego rozporządzenia, winien zawiadomić o tem zgłaszającego; może także zawiadomić posiadacza prawa wcześniejszego. Po oświadczeniu się zgłaszającego Urząd zarejestruje wzór lub w części, stosownie do stanu sprawy. Zarejestrowanie wzoru jako zależnego może nastąpić tylko za zgodą zgłaszającego wzór lub na podstawie orzeczenia Urzędu (wydziału spraw spornych).

4) Urząd nie ma prawa odmówić rejestracji wzoru dlatego, że uważa go za bezwartościowy.

Art. 125.

Prezes Urzędu Patentowego ma prawo w granicach niniejszego rozporządzenia wydawać szczegółowe instrukcje, dotyczące badania zgło-

szeń wzorów oraz długości okresów, wyznaczanych przez Urząd.

Art. 126.

Jeżeli badanie doprowadzi do uchwały pomysłnej, Urząd Patentowy (wydział zgłoszeń) wciąga wzór do rejestru wzorów użytkowych lub zdobniczych; wydaje zgłaszającemu dokument, zwany świadectwem ochronnym, przy dołączeniu jednego egzemplarza opisu lub wzoru; ogłasza drukiem w „Wiadomościach Urzędu Patentowego” o rejestracji wzoru. Datę świadectwa ochronnego uważa się za dzień rejestracji i udzielenia prawa wyłączności.

Art. 127.

1) Przeciwno odmowie zarejestrowania wzoru, jak również przeciwko uchwale, którą zgłaszającego wezwano do usunięcia usterek, może on wnieść odwołanie do wydziału odwoławczego Urzędu w ciągu dwóch miesięcy.

2) Ograniczenie przez Urząd prawa z rejestracji do części zgłoszonego wzoru uważa się za odmowne załatwienie podania w części.

Art. 128.

1) Wzory użytkowe, wchodzące w zakres obrony wojskowej Państwa, Urząd Patentowy winien bezzwłocznie podać Ministerstwu Spraw Wojskowych do wiadomości.

2) Jeżeli Ministerstwo Spraw Wojskowych zawiadomi Urząd Patentowy, że zgłoszony wzór użytkowy (ust. 1) jest tworem nie zgłaszającego, lecz organu podległego Ministerstwu Spraw Wojskowych, wówczas Urząd Patentowy, wstrzyma rejestrację wzoru do czasu rozstrzygnięcia przez właściwy sąd sporu o prawo do uzyskania rejestracji wzoru.

Art. 129.

1) Opisy wzorów zgłoszonych oraz ich załączniki są jawne i dla każdego dostępne od chwili powzięcia przez wydział zgłoszeń uchwały o rejestracji wzoru.

2) Jednakże zgłaszający wzory zdobnicze może zastrzec ich tajność do sześciu miesięcy po ich rejestracji i w tym celu je opieczętować. W razie takiego zastrzeżenia nie może ścigać sądownie naruszeń w myśl art. 111, 112, 113

i 114 dopóki wzory, które Urzędowi złożył, nie zostaną ujawnione.

Art. 130.

1) Sprawy, należące do zakresu działania Urzędu Patentowego, a nie zastrzeżone dla innych wydziałów, załatwia wydział zgłoszeń,

2) W szczególności wydział zgłoszeń zarządza wykreślenie wzoru z rejestru z powodu nieuiszczenia opłaty okresowej lub z powodu zrzeczenia się prawa z rejestracji wzoru przez właściciela, tudzież zarejestrowanie zmian, dotyczących własności i innych praw rzeczowych na wzorze zarejestrowanym.

Art. 131.

Przeciwko uchwałom wydziału zgłoszeń, wydanym na podstawie art. 130, służy odwołanie do wydziału odwoławczego w ciągu dwóch miesięcy.

B. Unieważnienie rejestracji wzoru.

Art. 132.

1) Skarga o unieważnienie rejestracji wzoru winna zawierać jasno określone żądanie, związane

przedstawienie sprawy i wymienienie środków dowodowych. Dokumenty w skardze powołane mogą być do niej dołączone także w odpisie niewierzytelnionym. Oryginał lub odpis uwierzytelniony złożyć należy, gdy zostanie dopuszczony dowód z tych dokumentów.

2) Do skargi dołącza się tyle odpisów skargi i załączników, ilu jest pozwanych.

Art. 133.

1) Po stwierdzeniu warunków formalnych skargi Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) zarządza doręczenie skargi stronie pozwanej i wyznacza jej okres przynajmniej trzydziestodniowy do wniesienia pisemnej obrony. Skargę, której brak formalnych warunków, wydział spraw spornych odrzuci uchwałą. Powód przeciwko takiej uchwale może wnieść w ciągu dwóch tygodni odwołanie do wydziału odwoławczego; wydział odwoławczy rozstrzyga je na posiedzeniu niejawnem, bez wyznaczania rozprawy.

2) Do obrony pisemnej dołącza się tyle jej odpisów, ilu jest powodów. Co do dokumentów, na które powołuje się pozwany, należy odpowiednio stosować postanowienia art. 132 ust. 1.

Art. 134.

1) Po wniesieniu obrony, względnie po upływie okresu do jej wniesienia, wydział spraw spornych wyznacza ustną rozprawę, a zarazem w pierwszym przypadku zarządza doręczenie obrony stronie powodowej.

2) Rozprawa ustna odbywa się jawnie; przewodniczący może dla ważnych przyczyn zarządzić tajność rozprawy.

3) Niestawienie stron do ustnej rozprawy nie przeszkadza przeprowadzeniu rozprawy.

4) Wydział spraw spornych może także uwzględnić okoliczności faktyczne, nie powołane przez strony, i dopuścić dowody nie zgłoszone przez strony.

5) Wydział spraw spornych może wezwać do rozprawy i przesłuchać, także pod przysięgą, świadków i znawców; może o ich przesłuchanie wezwać sądy.

6) Z przebiegu rozprawy należy spisać protokół, zawierający treściwe przedstawienie twierdzeń stron i wyniki dowodów.

7) Orzeczenie, które zawierać winno także

postanowienie o kosztach postępowania, wydaje wydział spraw spornych na piśmie.

Art. 135.

Na wniosek pozwanego wydział spraw spornych nakaze powodowi, mieszkającemu lub mającemu siedzibę zagranicą, a nie posiadającemu w kraju majątku nieruchomego, złożyć kaucję na zabezpieczenie kosztów postępowania — pod rygorem zaniechania postępowania, chyba że konwencje międzynarodowe lub wzajemność wykluczają obowiązek złożenia kaucji.

Art. 136.

Wniesienie skargi o unieważnienie rejestracji wzoru, jako też orzeczenie, unieważniające rejestrację wzoru, należy z urzędu zaznaczyć w rejestrze, a nadto orzeczenie unieważniające ogłosić w „Wiadomościach Urzędu Patentowego”.

Art. 137.

Przeciwko orzeczeniu, wydanemu przez wydział spraw spornych, strony, a także Prokuratorja Generalna, mogą wnieść odwołanie do wydziału odwoławczego Urzędu Patentowego w ciągu dwóch miesięcy.

Art. 138.

Do postępowania odwoławczego stosuje się odpowiednio przepisy art. 132—135; w postępowaniu odwoławczem strony mogą przytaczać nowe fakty i zgłaszać nowe dowody.

C. *Umorzenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego.*

Art. 139.

Do postępowania, wdrożonego skargą o umorzenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego, i do orzeczenia, wydanego skutkiem skargi, stosuje się przepisy, określające postępowanie w sporach o unieważnienie rejestracji wzoru (art. 132 — 138).

Art. 140.

Urząd Patentowy (wydział kontroli wykonywania wynalazków) może każdej chwili po latach trzech od zarejestrowania wzoru użytkowego zażądać od właściciela wykazania, czy, w jaki sposób i w jakim zakresie wykonywa obowiązki, przewidziane w art. 99.

Art. 141.

Właściciel każdego czasu po zarejestrowaniu na jego rzecz wzoru użytkowego może zgłosić wniosek, aby Urząd Patentowy na jego koszt stwierdził rozciągłość, w jakiej wykonywa w sposób wytwórczy prawo z wzoru bezpośrednio lub przez inne osoby, względnie istnienie ważnych przeszkód, uniemożliwiających wykonywanie tego prawa w sposób wytwórczy (art. 99). W tym celu przedłoży wydziałowi kontroli wykonywania wynalazków szczegółowe sprawozdanie ze sposobu i rozmiarów, w jakich wykonywa produkcję, a gdyby produkcja nie była wykonywana w rozciągłości, odpowiadającej zapotrzebowaniu wewnętrznemu, zda sprawę szczegółowo z przyczyn, dla jakich nie odbywa się wykonywanie w przepisanej rozciągłości. Na okoliczności faktyczne, przytoczone w sprawozdaniu, zgłosi dowody przez powołanie się na świadków lub znawców, złoży wyciągi z ksiąg handlowych lub inne dowody. Można także złożyć w odpisie protokoły z sądowych oględzin oraz przesłuchać świadków i znawców.

Art. 142.

Wydział kontroli wykonywania wynalazków bada te sprawozdania, w razie potrzeby żąda ich uzupełnienia, ewentualnie przesłuchuje świadków i znawców.

Art. 143.

Wydział kontroli wykonywania wynalazków może wysłać swego referenta na miejsce. Referent wydziału bada w razie potrzeby księgi przedsiębiorstwa i korespondencję oraz przesłuchuje świadków i znawców bez ich zaprzysięgania.

Art. 144.

Z czynności powyższych (art. 142 i 143) spisuje się protokół, który Urząd Patentowy zachowa w swych aktach; odpisu udzieli na wnioszek właścicielowi zarejestrowanego wzoru użytkowego. W rejestrze wzorów użytkowych należy zaznaczyć, że nastąpiło badanie wykonywania prawa z rejestracji wzoru w sposób wytwórczy. Każdy może w obecności urzędnika Urzędu Patentowego przeglądać protokół i czynić zeń odpisy.

Art. 145.

1) Jeżeli przeprowadzone przez Urząd Patentowy (wydział kontroli wykonywania wynalazków) badania uprawdopodobniły, że właściciel zarejestrowanego wzoru użytkowego, względnie licencjat, nie wypełnił obowiązków w art. 99 wymienionych. Urząd udzieli zebranych materiałów Prokuratorji Generalnej, która, działając w interesie publicznym, wniesie do Urzędu Patentowego (wydział spraw spornych) skargę o umorzenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego. W razie przegrania sporu o umorzenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego z powodu niewykonywania tego prawa w sposób wytwórczy, koszty tego sporu poniesie Skarb Państwa.

2) Skargę o umorzenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego z powodu niewykonania tego prawa w sposób wytwórczy wnieść może również każda osoba interesowana.

3) Wniesienie skargi o umorzenie prawa z rejestracji wzoru zaznacza się z urzędu w rejestrze wzorów użytkowych.

4) Dowód wykonania obowiązków w art. 99 wymienionych, względnie dowód okoliczności,

usprawiedliwiających niewykonanie tych obowiązków, ciąży na pozwanym (właścicielu zarejestrowanego wzoru użytkowego),

D. Inne spory przed Urzędem Patentowym.

Art. 146.

1) Urząd Patentowy (wydział spraw spornych jest właściwy także (art. 132) dla następujących sporów:

- a) jeżeli właściciel patentu albo zarejestrowanego wzoru żąda w drodze skargi, by później zgłoszony wzór uznano jako zależny od jego wcześniejszego prawa (art. 94);
- b) jeżeli ktoś żąda w drodze skargi ustalenia, że produkcja, którą zamierza w przemyśle stosować, lub którą już stosuje, nie jest objęta wyłączością wskazanego wzoru zarejestrowanego (art.117).

2) Do postępowania w powyższych sporach stosuje się przepisy, określające postępowanie w sporach o unieważnienie rejestracji wzoru (art. 132 — 138). Orzeczenie, uznające zależność zarejestrowanego wzoru, ma być

z urzędu do rejestru wpisane i ogłoszone w „Wiadomościach Urzędu Patentowego”.

E. Wywłaszczenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego.

Art. 147.

Prawo z rejestracji wzoru użytkowego może być w całości lub częściowo wywłaszczone albo ograniczone bądź na rzecz Państwa, bądź na rzecz wolności przemysłowej (art. 101). W obu przypadkach o wywłaszczeniu lub ograniczeniu stanowi Rada Ministrów na wniosek ministra, właściwego ze względu na znaczenie wywłaszczenia dla danego działu administracji państwowej. Odszkodowanie płaci Skarb Państwa.

Art. 148.

W przypadku, przewidzianym w art. 147, Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu stara się ustalić wysokość wynagrodzenia przez ugodę z właścicielem zarejestrowanego wzoru użytkowego, a gdyby ugoda nie doszła do skutku, sam oznacza tymczasowo sumę wynagrodzenia według własnego uznania z uwzględnieniem uprze-

dnich dochodzeń. Tak określoną sumę należy wypłacić właścicielowi prawa z wzoru, a wówczas złożyć do depozytu sądowego, gdy na wzorze ciążą prawa rzeczowe do rejestru wpisane, a uprawnieni nie godzą się na wypłacenie sumy właścicielowi wzoru. W razie wywłaszczenia na rzecz wolności przemysłowej nie uwzględnia się praw użytkownika poprzedniego i użytkownicy późniejszych (art. 95, 97 i 102).

Art. 149.

Z chwilą wypłacenia właścicielowi zarejestrowanego wzoru użytkowego ostatecznej lub tymczasowej sumy wynagrodzenia albo złożenia tej sumy do depozytu sądowego wygasają dotychczasowe prawa na wzorze zarejestrowanym i do wzoru przechodzi na własność Państwa, albo wzór staje się przedmiotem wolności przemysłowej. W pierwszym przypadku Państwo może przejąć ciężary, ujawnione w rejestrze, przyczem zmniejsza się odpowiednio odszkodowanie.

Art. 150.

Jeżeli właściciel prawa z rejestracji wzoru użytkowego czuje się pokrzywdzonym z po-

wodu wysokości odszkodowania, ustalonego przez Urząd Patentowy (wydział spraw spornych), może w ciągu trzydziestu dni żądać ponownego ustalenia wysokości odszkodowania przez Sąd Okręgowy w Warszawie. Sąd ustala wysokość odszkodowania na podstawie materiału, dostarczonego mu przez Urząd Patentowy, po przesłuchaniu przedstawiciela Ministerstwa Skarbu i właściciela wzoru, a w razie potrzeby po zasięgnięciu opinii znawców. Może także wysłuchać opinii osób, mających jakiegokolwiek prawa na wzorze. Orzeczenie sądowe zapada w drodze postępowania w sprawach niespornych (art. 172). Od orzeczenia sądu okręgowego strony mogą odwołać się do wyższych instancji sądowych trybem, wskazanym w ustawie postępowania cywilnego.

Art. 151.

Na żądanie właściciela zarejestrowanego wzoru użytkowego lub innych osób, rzeczowo uprawnionych i do rejestru wpisanych, sąd oznacza w postępowaniu niespornem (art. 172), jak suma złożona ma być podzielona między osoby, którym służy prawo do odszkodowania (art. 148).

Od orzeczenia sądu okręgowego strony mogą odwołać się do wyższych instancji sądowych trybem, wskazanym w ustawie postępowania cywilnego,

Art. 152,

Orzeczenie wywłaszczające winno być z urzędu wpisane do rejestru i ogłoszone w „Wiadomościach Urzędu Patentowego”,

F. Licencja przymusowa.

Art. 153.

1) Na żądanie właściciela zarejestrowanego wzoru zależnego (art. 94 i 146 ust. 1 a) i na ewentualny wniosek właściciela prawa wcześniejszego Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) orzeka według swobodnego uznania po przesłuchaniu stron, a w razie potrzeby i znawców, czy należy ustanowić licencję przymusową na rzecz właściciela wzoru zależnego, lub także licencję na rzecz właściciela prawa wcześniejszego (art. 106 i 109), a w braku dalszego porozumienia stron oznacza warunki takich licencji.

2) W ciągu dwóch miesięcy strony mogą żądać ponownego oznaczenia wysokości wyną-

grodzenia za licencję przez Sąd Okręgowy w Warszawie. Orzeczenie zapada w drodze postępowania w sprawach niespornych (art. 172). Od orzeczenia sądu okręgowego strony mogą odwołać się do wyższych instancji sądowych trybem, wskazanym w ustawie postępowania cywilnego.

Art. 154,

1) W razie, gdy zdaniem właściciela zarejestrowanego wzoru użytkowego zgłaszający się o licencję przewidzianą w art. 99 ust. 2, nie daje odpowiednich gwarancyj, albo gdy co do warunków licencji nie nastąpiła zgoda między zgłaszającym się a właścicielem, Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) rozstrzygnie na wniosek jednej ze stron bezzwłocznie, czy licencja ma być udzielona, a w razie twierdzącym ustali sporne między stronami warunki, przyczem baczycy powinien, żeby przez odpowiednie zastrzeżenia zabezpieczyć wykonywanie produkcji wzorem zarejestrowanym określonej, w rozmiarach licencją przewidzianych.

2) Do uchwały, określającej wysokość wynagrodzenia za licencję przymusową, stosuje się analogicznie przepis art. 153 ust. 2.

Art. 155.

Uchwałę, ustanawiającą przymusową licencję lub odmawiającą jej ustanowienia, należy doręczyć interesowanym stronom. W ciągu dwóch miesięcy od dnia doręczenia uchwały dopuszczalne jest odwołanie do ywdziału odwoławczego Urzędu Patentowego. Odwołanie nie może jednak dotyczyć wysokości wynagrodzenia za korzystanie z licencji.

Art. 156.

Przepisy art. 153 o postępowaniu przy ustanowieniu licencji przymusowej stosuje się także do licencji przymusowej. przewidzianej w art. 103 ust. 1.

G. Skarga do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Art. 157

Przeciwko orzeczeniom i uchwałom Urzędu Patentowego, o ile ulegają zaskarżeniu do Najwyższego Trybunału Administracyjnego w myśl ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r. (obwieszczenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1926 r. Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 400), może

wnieść skargę także Prokuratorja Generalna Rzeczypospolitej Polskiej w sprawach, w których rozporządzenie niniejsze przewiduje jej współudział w interesie publicznym.

H. Właściwość sądów.

Art. 158.

1) Spory o prawa i roszczenia prywatnoprawne, dotyczące zarejestrowanych wzorów, należą do właściwości sądów, a zwłaszcza:

- a) spory o własność wzoru zarejestrowanego oraz inne prawa rzeczowe na wzorze (art. 102 — 106) lub prawa do wzoru; także spory o istnienie lub nieistnienie praw używaczy uprzednich i późniejszych (art. 95, 97 i 102), ale nie spory z art. 146;
- b) spory o roszczenia majątkowe (wydanie z bogacenia, odszkodowanie), wynikające z unieważnienia rejestracji wzoru lub umorzenia prawa z rejestracji wzoru użytkowego albo uznania zależności wzoru;
- c) spory o naruszenie własności oraz in-

nych praw rzeczowych na wzorze i praw do wzoru (art. 111, 112 i 114);
d) sprawy, określone w art. 150, 153, 154 ust. 2 i 156.

2) Dla sporów o prawa i roszczenia prywatno-prawne, wymienione w ust. 1, właściwymi są sądy, które orzekają w sprawach handlowych.

3) Przy oznaczeniu właściwości miejscowej sądów, zależnej od miejsca zamieszkania pozwanego, należy, jeśli pozwanym jest posiadacz prawa z rejestracji wzoru zamieszkały za granicą, brać za podstawę miejsce zamieszkania w Polsce jego pełnomocnika (art. 121).

Art. 159.

Sprawy o przestępstwa, przewidziane w art. 113 i 119, należą do właściwości sądów okręgowych.

ROZDZIAŁ VI.

Opłaty,

Art. 160.

1) Opłata za zgłoszenie wzoru użytkowego lub łączne zgłoszenie wzorów zdobniczych

do 10 (art. 120) wynosi 15 zł. Opłata za pierwszy okres ochrony (1, 2 i 3 rok) wynosi przy wzorach użytkowych 40 zł., zaś przy wzorach zdobniczych — 25 zł. Opłata za drugi okres ochrony (4, 5 i 6 rok) wynosi przy wzorach użytkowych 100 zł., zaś przy wzorach zdobniczych— 50 zł. Opłata za trzeci okres ochrony (7, 8, 9 i 10 rok) wynosi przy wzorach użytkowych 200 zł., zaś przy wzorach zdobniczych — 100 zł.

2) Przy zgłoszeniu wzorów zdobniczych, odnoszących się do kilku klas towarowych, które określi Minister Przemysłu i Handlu, należy uiścić opłaty (za zgłoszenie i perjodyczne) tylekrotnie, ile klas towarowych objętych jest zgłoszeniem.

Art. 161.

1) Opłaty perjodyczne za pierwszy okres należy uiścić w pierwszym miesiącu po ogłoszeniu o rejestracji wzoru w „Wiadomościach Urzędu Patentowego”, za okres drugi i trzeci — z ich początkiem w dniu i miesiącu, oznaczonym w świadectwie ochronnem jako data świadectwa i rejestracji.

2) Jednakowoż można uiścić opłatę jeszcze w ciągu 6 miesięcy po terminie płatności z grzywną w wysokości 5% — przy opłacie w pierwszym miesiącu, 10% — w drugim, 15% — w trzecim, 35% — w czwartym, 65% — w piątym i 100% — w szóstym.

3) Uiszczenie opłat może nastąpić przed terminem płatności. Jeżeli właściciel zrzeknie się prawa, jeżeli ono zostanie unieważnione lub umorzone, zwraca się opłaty, skutecznie przed terminem. Opłaty za okresy ubiegłe i za okres bieżący nie ulegają zwrotowi.

Art. 162.

Za wnioski o wciągnięcie do rejestru zm.an. dotyczących praw rzeczowych oraz praw używaczy. wnoszone do wydziału zgłoszeń, uiszcza się po 20 zł.; za odwołania od uchwał wydziału zgłoszeń — po 30 zł.; za wnioski i skargi do wydziału spraw spornych i za odwołania od jego orzeczeń oraz od uchwał wydziału kontroli wykonywania wynalazków — po 60 zł.

Art. 163.

1) Od opłat powyższych (art. 160 — 162), o ile dotyczą one wzorów użytkowych, zwol-

niony jest Skarb Państwa oraz związki komunalne; nie korzystają z tego zwolnienia zarówno państwowe, jak i komunalne przedsiębiorstwa o odrębnej osobowości prawnej.

2) Zgłaszający, który przedstawia dowód niezamożności, może uzyskać według uznania Prezesa Urzędu Patentowego zwłokę w uiszczeniu opłaty za pierwszy okres, poczem może być zwolniony od tej opłaty, jeżeli prawo po upływie pierwszego okresu zgaśnie z powodu nieuiszczenia opłaty za drugi okres.

Art. 164.

Sposób uiszczania opłat, przewidzianych w niniejszej części, ustali rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

ROZDZIAŁ VII.

Postanowienia przejściowe i międzynarodowe.

Art. 165.

1) Prawa ze zgłoszeń wzorów oraz z wzorów zarejestrowanych, które miały moc praw-

ną w państwach zaborczych w chwili, gdy obszary, od tych państw odłączone, weszły w skład Rzeczypospolitej Polskiej, oraz prawa ze zgłoszeń i zarejestrowanych wzorów, przywrócone lub wznowione w tych państwach traktatami i umowami międzypaństwowymi — pozostają w mocy na tych do Rzeczypospolitej Polskiej przyłączonych obszarach pod warunkami, przewidzianymi przez ustawy, na podstawie których istniały, tudzież przez traktaty i umowy międzypaństwowe.

2) Prawa z takich wzorów zarejestrowanych, mające moc na ziemiach Rzeczypospolitej Polskiej (prawa dzielnicowe), nie mogą w Polsce trwać dłużej, niżby trwać mogły w państwie, w którym powstały.

3) Unieważnienie rejestracji wzoru, zgaśnięcie i umorzenie prawa z wzoru w owym państwie powodują w zasadzie nieważność i zgaśnięcie prawa dzielnicowego w Polsce, Jednak mimo umorzenia lub zgaśnięcia prawa szczepowego utrzymuje się prawo dzielnicowe w Polsce w następujących przypadkach:

a) jeżeli prawo z wzoru szczepowego wygasło skutkiem nieuiszczenia opłat,

a właściciel uiści natomiast opłaty za wzór dzielnicowy w Polsce według skali polskiej, a to najpóźniej w ciągu trzech miesięcy od chwili prawomocnego wygaśnięcia prawa z wzoru szczepowego.

- b) jeżeli właściciel prawa szczepowego z wzoru zrzekł się go tylko w państwie, w którym prawo to powstało;
- c) jeżeli prawo szczepowe z rejestracji wzoru umorzone zostało w państwie, w którym powstało, z powodu niewykonywania tego prawa w sposób wytwórczy, pomimo że było wykonywane w czasie i w rozmiarach, ustawą dla zarejestrowanego wzoru szczepowego przepisanych w dzielnicy, do Polski z owego państwa przyłączonej; prawo dzielnicowe utrzymane zostanie w mocy i wtedy, gdy wykonywanie jego w sposób wytwórczy miało miejsce gdzieindziej w Polsce, ale w rozmiarach niniejszym rozporządzeniem przepisanych (art. 99); na tych podstawach właściciel zarejestrowanego wzoru mo-

że żądać w Urzędzie Patentowym ustalenia, także w drodze sporu (wydział spraw spornych), że jego prawo dzielnicowe z wzoru nie wygasło; skargę wniesie przeciwko Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, jako zastępczyni interesu publicznego; w każdym razie ponosi koszty sporu;

d) jeżeli prawo szczepowe z wzoru uległo wywłaszczeniu.

4) Wyjątki, dotyczące utrzymania prawa z wzoru, a przewidziane w przypadkach b, c i d, mają zastosowanie, jeżeli właściciel zarejestrowanego wzoru w ciągu trzech miesięcy od wygaśnięcia, umorzenia, względnie wywłaszczenia prawa szczepowego oświadczy w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej, że pragnie nadal utrzymać prawo dzielnicowe i uiszczać będzie opłaty według skali polskiej.

5) Prawa dzielnicowe można w Polsce unieważnić w drodze postępowania niniejszem rozporządzeniem przepisanego, jeżeli zachodzą warunki unieważnienia prawa szczepowego, oparte na ustawie, której prawo to podlega.

6) Prawo z rejestracji wzoru dzielnicowe-

go może ulec wyłączeniu według przepisów niniejszego rozporządzenia.

Art. 166.

1) Celem stwierdzenia prawa dzielnicowego w wystawionym przez Urząd Patentowy dokumencie, zwanym dzielnicowym świadectwem ochronnym, właściciel prawa dzielnicowego zgłosi je w wydziale zgłoszeń Urzędu Patentowego i złoży dowody istnienia prawa szczepowego z wzoru. Wydział zgłoszeń po stwierdzeniu, iż istnieją warunki, artykułem poprzednim przepisane, zarejestruje prawo dzielnicowe, jako wzór dzielnicowy, w osobnym rejestrze wzorów dzielnicowych i wyda zgłaszającemu tak zwane dzielnicowe świadectwo ochronne. Ogłoszenie drukiem o rejestracji wzoru dzielnicowego nastąpi na wyraźne żądanie zgłaszającego i tylko po uprzednim złożeniu lub zabezpieczeniu kosztów druku.

2) Do orzekania o istnieniu prawa dzielnicowego na podstawie artykułu poprzedniego jest właściwy wyłącznie Urząd Patentowy.

3) Korzystający z prawa dzielnicowego może żądać ochrony przeciw naruszeniu (art.

111, 112, 113 i 114) jedynie na podstawie dzielnicowego świadectwa ochronnego.

Art. 167.

Aczkolwiek właściciel prawa dzielnicowego z wzoru uzyskał patent lub rejestrację wzoru na całą Polskę, jego zarejestrowany wzór dzielnicowy utrzymuje nadal swoją moc prawną do czasu, określonego w art. 165.

Art. 168.

Przywrócenie lub wznowienie praw ze zgłoszeń i zarejestrowanych wzorów przez traktaty i umowy międzypaństwowe nie uwłącza prawem osób trzecich, które korzystały z wzoru w czasie lub miejscu, kiedy lub gdzie prawo z wzoru nie obowiązywało. Prawa te należy oceniać według analogji prawa użytkownika uprzedniego (art. 95).

Art. 169.

Rozporządzenie niniejsze nie uchybia prawom pierwszeństwa, uzasadnionym w traktatach i umowach międzypaństwowych.

Art. 170.

Jeżeli wzór użytkowy został zarejestrowany przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, okres trzyletni z art. 99 ust. i nie może upłynąć wcześniej, niż z upływem dwóch miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Art. 171.

1) Do czasu wydania w Polsce jednolitych przepisów karnych:

a) zamiast aresztu ponad sześć tygodni należy na obszarze, na którym obowiązuje kodeks karny z 1871 r., wymierzać karę więzienia;

b) uprawniony do skargi o przestępstwo z art. 113 traci to prawo po upływie sześciu miesięcy od czasu, kiedy dowiedział się o popełnieniu czynu i o osobie sprawcy;

c) nie można z powodu przestępstw z art. 113 i 119:

1) wdrożyć postępowania karnego, jeżeli od popełnionego czynu upłynęło lat trzy;

2) wydać wyroku skazującego, jeżeli od popełnienia czynu upłynęło lat sześć;

3) wykonać wyroku skazującego, jeżeli od jego uprawomocnienia się upłynęło lat dziesięć.

4) Do biegu przedawnienia (1, 2, 3) nie wlicza się okresu, przez który z powodów ustawowych nie można było postępowania karnego wdrożyć lub wprowadzić, albo kary wykonać.

Art. 172.

Do czasu wydania w Polsce jednolitych przepisów o postępowaniu w sprawach niespornych należy w sprawach, przewidzianych w art. 150, 151 i 153, stosować obowiązujący w b. zaborze rosyjskim odpowiedni tryb postępowania (postępowanie incydentalne).

Art. 173.

Termin najdłuższy ochrony do lat dwunastu utrzymuje się nadal w mocy co do wzorów, którym przysługiwał on w myśl art. 105 ustawy z dnia 5 lutego 1924 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 306), Opłatę za czwarty okres ochronny (11 i 12 rok) uiszczają należy w wysokości podwójnej, niż przewidziana za okres trzeci.

CZĘŚĆ III.

O znakach towarowych.

ROZDZIAŁ I.

Powstanie prawa, ograniczenie jego mocy, unieważnienie i wygaśnięcie.

Art. 174.

1) Wyłączne prawo oznaczania towarów znakami (rysunkami, obrazkami, słowami, literami, liczbami, formami plastycznymi i t. d.) celem wskazywania odbiorcom, że towary pochodzą z pewnego przedsiębiorstwa, powstaje w zasadzie (art. 180) przez zarejestrowanie znaku. Prawo to rozciąga się na cały obszar Rzeczypospolitej Polskiej.

2) Prawo z rejestracji znaku ogranicza się do towarów tego rodzaju, dla jakich zgłoszenie nastąpiło, a jakie wchodzi w zakres wymienionego w zgłoszeniu przedsiębiorstwa.

3) Ochrona prawna rozpoczyna się od dnia zarządzenia rejestracji znaku.

Art. 175.

Do rejestrowania znaków towarowych powołany jest Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 176.

Minister Przemysłu i Handlu może zarządzić względem pewnych towarów zakaz wprowadzania ich w obrót w kraju, zanim nie będą zaopatrzone znakiem towarowym, zarejestrowanym według przepisów niniejszego rozporządzenia.

Art. 177.

1) Nie jest ważnem prawo z rejestracji znaków:

- a) które nie posiadają dostatecznego charakteru wyróżniającego; które służą do oznaczania rodzaju towarów, ich właściwości, jakości, ilości, przeznaczenia, wartości, miejsca pochodzenia; które stały się z czasem znakami wolnemi, które są słowami ogólnie znanemi w zwyczajnym obrocie jako nazwy towarów, dla jakich je zgłoszono;
- b) które naruszają prawa pewnych osób (do nazwiska, do firmy, do wizerunku), lub w ogólności sprzeczne są z obowiązującym prawem lub z dobrymi obyczajami;

- c) które wprowadzają w błąd lub oczywiście wprowadzić mogą w błąd odbiorców co do pochodzenia towaru lub jego rodzaju i jakości albo odznaczeń i innych właściwości przedsiębiorstwa;
 - d) których część stanowi znak lub nazwa Czerwonego Krzyża, o ile nie są zgłoszone przez stowarzyszenia lub władze, uprawnione do ich używania;
 - e) których część stanowią herby, flagi i inne godła Państwa Polskiego, związków komunalnych i innych korporacji publicznych, odznaczenia honorowe i t. p. oraz znaki i stemple urzędowe, kontrolne i gwarancyjne, jeżeli zgłaszający nie wykaże się zezwoleniem właściwej władzy lub instytucji;
 - f) których część stanowią herby, flagi i inne godła państw, należących do międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej, znaki i stemple urzędowe, kontrolne i gwarancyjne tychże, jeżeli zgłaszający nie wykaże się zezwoleniem właściwej władzy.
- 2) Zezwolenie właściwych władz lub in-

stytucyj, wymagane przepisami zamieszczonemi w ust. 1 pod e i f co do znaków i stempli urzędowych, kontrolnych i gwarancyjnych, nie jest potrzebne, jeżeli chodzi o towary zupełnie innego rodzaju, aniżeli towary. dla których z urzędu takie oznaczenia zaprowadzono.

3) Ze względu na przepisy ust. 1 f oraz ust. 4 niniejszego artykułu, Urząd Patentowy będzie podawał do publicznej wiadomości w swem czasopiśmie urzędowym: „Wiadomości Urzędu Patentowego” otrzymywane za pośrednictwem Biura Międzynarodowego w Bernie wykazy, notyfikujące, jakie godła, znaki, stemple i t. d. na życzenie poszczególnych państw mają korzystać z ochrony na zasadzie niniejszych przepisów.

4) Przepisy niniejszego artykułu ust. 1 f, ewentualnie art. 183, będą stosowane względem znaków towarowych, zawierających powszechnie znane godła państw, należących do międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej, o ile rejestracja tych znaków nastąpiła po dniu podpisania aktu międzynarodowej konferencji w Hadze, zebranej dla przejścia Konwencji Związkowej Paryskiej (6 li-

stopada 1925 r.); co do godeł państwowych nieznanych powszechnie, jak również urzędowych znaków i stempli państw, należących do wymienionego Związku, przepisy powyższe będą stosowane tylko do znaków towarowych, zarejestrowanych po upływie dwóch miesięcy od otrzymania wykazu notyfikacyjnego (art. 177 ust. 1 f).

5) Uzyskanie pozwolenia władzy, o którym mowa w ust. 1 e, f, niniejszego artykułu, nie wyklucza możliwości odmówienia rejestracji znaku z innych powodów. Rejestracja oznaczenia nie wyklucza późniejszej rejestracji podobnego lub takiego samego oznaczenia, pochodzącego z innego państwa.

6) Przepisy ust. 1 d, e, f mają zastosowanie także do oznaczeń, stanowiących naśladownictwo oznaczeń w ust. 1 pod d, e, f wymienionych, mogące wprowadzać w błąd odbiorców towarów.

Art. 178.

Rejestracja znaku towarowego nie pozbawia twórcy rysunku możliwości dochodzenia swego prawa autorskiego przeciwko posiadaczowi prawa z rejestracji znaku,

Art. 179.

1) Prawo z rejestracji znaku nie jest ważne, jeżeli dla towarów tego samego rodzaju jest ten znak już zarejestrowany na rzecz innego przedsiębiorstwa, choćby nie zachodziła przeszkoda art. 177 ust. 1 c.

2) Jeżeli znak towarowy pewnego przedsiębiorstwa został z rejestru wykreślony, to bez zgody przedsiębiorcy, który był właścicielem znaku, może przez rejestrację powstać na rzecz przedsiębiorstwa, wytwarzającego lub sprzedającego towary tego samego rodzaju, ważne prawo z takiego samego znaku dopiero po upływie trzech lat od daty wykreślenia znaku dawniejszego z rejestru.

Art. 180.

1) Gdy nie zarejestrowany znak towarowy znany jest w Polsce jako znak pewnego przedsiębiorstwa, a inny przedsiębiorca zgłosił taki sam znak dla swego przedsiębiorstwa, wytwarzającego lub sprzedającego towary tego samego rodzaju, pierwszy przedsiębiorca może przez rok od obwieszczenia o rejestracji żądać w Urzędzie Patentowym, a w razie sporu w są-

dzie, żeby prawo z rejestracji znaku zostało uznane jako jego prawo i przepisane na rzecz jego przedsiębiorstwa. W razie takiego żądania winien zwrócić temu, kto znak zgłosił do rejestracji lub jego rejestrację uzyskał, koszty zgłoszenia lub rejestracji, jakie sam musiałby ponieść. Co do roszczeń o zubożenie i wynagrodzenie szkód stosować należy analogiczne przepisy art. 183 ust. 2 i 3.

2) Przepis powyższy nie uchybia możliwości wniesienia skargi o unieważnienie pierwszej rejestracji na podstawie art. 177 ust. 1 c i art. 179.

3) Jednak nawet, gdyby po upływie powyższego okresu rocznego utrzymał się bez zmiany wpis prawa do znaku zarejestrowanego, prawo z rejestracji nie ma mocy wobec użytkownika uprzedniego w zakresie jego dotychczasowego przedsiębiorstwa.

4) Prawo użytkownika uprzedniego jest ściśle związane z jego przedsiębiorstwem i bez niego nie może być na nikogo przeniesione. Należy je wpisać do rejestru na wniosek użytkownika, jeżeli zostało stwierdzone dokumentem publicznym lub dokumentem prywatnym, w któ-

rym oznaczono przedsiębiorstwo uprawnione i na którym podpis właściciela znaku zarejestrowanego został uwierzytelniony sądownie lub notarialnie.

5) Urząd Patentowy może zażądać na wniosek stron interesowanych albo Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej pod grozą zastosowania przepisów art. 184 c i art. 177 ust. 1 c, aby właściciel znaku zarejestrowanego lub użytkownik uprzedni, albo jeden i drugi uzupełnili swe znaki przez zarejestrowanego takich dodatków, jakieby niewątpliwie wskazywały, że towary pochodzą z różnych przedsiębiorstw.

Art. 181.

Za znak taki sam w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się także znak, różniący się od dawniejszego tak nieznacznie, że mimo różnic odbiorca towaru może z łatwością przypuszczać, iż towar pochodzi z przedsiębiorstwa, którego znak ma w pamięci. Przepis ten stosuje się także wtedy, gdy między znakami zachodzą różnice co do środków, któremi działa się na odbiorców (np. jeden jest słowny, a drugi obrazowy).

Art. 182.

1) Pierwszeństwo prawa z rejestracji znaku towarowego liczy się od chwili zgłoszenia znaku w Urzędzie Patentowym.

2) Kto zgłosił w Urzędzie Patentowym znak towarowy, umieszczony przedtem na towarze, wystawionym w Polsce na publicznej wystawie, dla której przyznano tę ulgę rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu, będzie korzystał z prawa pierwszeństwa od daty wystawienia, jeżeli zgłoszenie znaku w Urzędzie Patentowym nastąpiło przed upływem sześciu miesięcy od tej daty.

3) To samo odnosi się do wystaw w innych krajach, należących do międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej, jeżeli prawo to zostało im przyznane na podstawie wewnętrznego ustawodawstwa danego kraju. Urząd Patentowy może żądać dowodu tożsamości przedmiotu wystawionego z przedmiotem zgłoszenia oraz dowodu daty i miejsca wystawienia w sposób, jaki określi rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu. Okres sześciomiesięczny (ust, 2) nie przedłuża okresu również sześciomiesięcznego, określonego w osta-

tnim ustępie niniejszego artykułu; jednak, jeżeli towar wystawiono przed pierwotnem zgłoszeniem zagranicznym, służącym za podstawę prawa pierwszeństwa, Urząd Patentowy może przyznać prawo pierwszeństwa od daty wystawienia towaru.

4) Kto prawidłowo wniósł podanie o zarejestrowanie znaku towarowego w jednym z państw należących do międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej, lub jego prawny następca, będzie korzystał — z zastrzeżeniem praw osób trzecich — z prawa pierwszeństwa owem zgłoszeniem uzasadnionego, jeżeli wnieś do Urzędu Patentowego podanie o zarejestrowanie znaku w ciągu sześciu miesięcy od daty pierwotnego zgłoszenia zagranicznego; jeżeli ostatni dzień tego okresu jest wolny od zajęć w Urzędzie Patentowym, wówczas wymienione podanie wnieść można jeszcze w najbliższym dniu czynności Urzędu.

Art. 183.

1) Prawo z rejestracji znaku towarowego będzie unieważnione o tyle, o ile zachodziły

przeszkody prawne do jego powstania, wymienione w art. 174, 177, 178, 179 i 181.

2) Posiadacz prawa ze znaku nieważnie zarejestrowanego, który o nieważności wiedział lub musiał wiedzieć, odpowiada za szkodę, zrzędzoną innym osobom ze swej winy.

3) Posiadacz prawa, nieważnego w myśl art. 179, winien w każdym razie wydać niesłuszne zubożenie z trzech lat ostatnich właścicielowi prawa wcześniejszego.

Art. 184.

Prawo z rejestracji znaku towarowego gaśnie:

- a) jeżeli opłata za bieżące dziesięciolecie zalega ponad trzy miesiące;
- b) jeżeli właściciel znaku zrzeka się go pisemnie lub do protokołu wobec Urzędu Patentowego;
- c) jeżeli warunki istnienia prawa czasem odpadły i okoliczność ta została stwierdzona prawomocnym orzeczeniem Urzędu Patentowego.

ROZDZIAŁ II.

Własność i inne prawa rzeczowe na znaku towarowym.

Art. 185.

Znak towarowy jest przedmiotem własności i innych praw rzeczowych jedynie wraz z przedsiębiorstwem, dla którego został zgłoszony, lub dla którego przez używanie znaku powstał (art. 180), i tylko wraz z przedsiębiorstwem przechodzi na inne osoby w drodze następstwa ogólnego lub szczegółowego.

Art. 186.

1) Strony winny zgłosić do rejestru znaków towarowych zmiany w prawach rzeczowych, jak zwłaszcza powstanie tych praw, przeniesienie i umorzenie—co do praw używaczy uprzednich o tyle, o ile te prawa są do rejestru wpisane (art. 180 ust. 4)—nadto wszelkie zmiany w oznaczeniu przedsiębiorstwa, zwłaszcza w firmie.

2) Jeżeli ktoś nabył przedsiębiorstwo, z którym łączy się prawo ze znaku, do rejestru wpisane, nie może dochodzić tego prawa prze-

ciw osobom trzecim we własnem imieniu, dopóki nie postara się o wpis aktu przeniesienia do rejestru znaków. Wpis nastąpi na podstawie dokumentu publicznego albo dokumentu prywatnego, wykazującego tytuł nabycia, na którym podpis zbywcy jest sądownie lub notarialnie uwierzytelniony. Dopóki nabywca przedsiębiorstwa nie postawi wniosku o wpis, wszelkie urzędowe zawiadomienia, jego praw dotyczące, będą doręczane, ze skutkiem prawnym przeciwko niemu, jego prawozbywcy lub tegoż dziedzicom.

Art. 187.

1) Skargi o własność i o prawa rzeczowe na znaku, także o prawo używacza uprzedniego, będą zaznaczone (zaznaczenie sporu) w rejestrze znaków na wniosek osoby, która skargę wniosła.

2) Powyższe zaznaczenia sporu mają ten skutek, że orzeczenia, w sporze zapadłe, wywierają moc prawną także przeciwko osobie, która po zaznaczeniu nabędzie jakieś prawa na znaku lub do znaku.

ROZDZIAŁ III.

Ochrona praw z rejestracji znaku towarowego.

Art. 188.

1) Kto w wykonywaniu przemysłu lub handlu bezprawnie wkracza w zakres wyłączności z zarejestrowania znaku towarowego wynikającej, lub w inny sposób niezgodny z prawem lub dobrymi obyczajami wyrządza szkodę osobie z zarejestrowanego znaku uprawnionej, w szczególności kto w swem przedsiębiorstwie choćby tylko w okólnikach, na blankietach, środkach reklamy i t. p. ogłoszeniach bezprawnie używa znaku towarowego, zarejestrowanego dla towarów tego samego rodzaju na rzecz innego przedsiębiorstwa, lub kto w swem przedsiębiorstwie oznacza towary bezprawnie nazwą obcego przedsiębiorstwa — winien zaprzestać naruszenia, wydać niesłuszne zubożenie z trzech lat ostatnich, a nadto, jeżeli działanie jego było wywołane złym zamiarem lub oczywistym niedbalstwem, wynagrodzić za wszelką szkodę uprawnionemu i dać mu zadośćuczynienie za krzywdy osobistej natury przez ogło-

szenie wyroku w dziennikach, przez odpowiednią deklarację publiczną, w razie naruszenia umyślnego przez zapłatę pokutnego. Zamiast wymienionych majątkowych świadczeń pokrzywdzony może zażądać ryczałtowej sumy pieniężnej, nie przekraczającej 15.000 zł.; sumę tę oznaczy sąd według własnego uznania.

2) Roszczenia z powodu naruszenia praw z rejestracji znaku ulegają przedawnieniu trzyletniemu, które liczy się co do każdego czynu bezprawnego oddzielnie.

Art. 189.

1) Jeżeli pozwany przez skargę z artykułu poprzedniego zarzuci, że prawo z rejestracji znaku nie istnieje, sąd może przerwać postępowanie procesowe aż do rozstrzygnięcia sporu w tym przedmiocie przez Urząd Patentowy, przyczem oznaczy termin, do którego skarga ma być do Urzędu Patentowego wniesiona. Jeżeli skarga nie zostanie w tym terminie wniesiona, lub nie będzie popierana, albo Urząd Patentowy orzeknie, że prawo z rejestracji znaku w chwili wniesienia skargi przed sądem istniało, sąd na wniosek podejmie postępowanie procesowe.

2) Zarówno w przypadku przerwy postępowania niniejszym artykułem przewidzianej, jak i w innych przypadkach w toku postępowania sądowego o naruszenie prawa z rejestracji znaku, sąd w drodze zarządzeń tymczasowych (zabezpieczeń powództwa) może wydać zakaz dalszego wkraczania przez pozwanego w zakres wyłączności z zarejestrowania znaku wynikającej, zarządzić przechowanie narzędzi, służących do wytwarzania znaków, zapasu gotowych znaków, towarów zaopatrzonych znakami, usunięcie znaków z towarów i t. p.

Art. 190.

1) Kto w wykonywaniu przemysłu lub handlu umyślnie wkracza bezprawnie w zakres wyłączności z zarejestrowania znaku towarowego wynikającej, albo przywłaszcza sobie prawo do zarejestrowania znaku, ulega karze grzywny do 75.000 zł. lub aresztu do sześciu miesięcy, albo obu karom łącznie.

2) Ściganie odbywa się z oskarżenia publicznego.

3) Sąd karny może również orzekać o wnioskach, opartych na art. 188, 189 i 191.

Art. 191.

Przyrządy, które mogą służyć wyłącznie do podrabiania znaku lub do oznaczania towarów, i zapasy gotowe znaków należy zniszczyć na koszt krzywdziciela, jeżeli się ich nie przyzna pokrzywdzonemu za jego zgodą na poczet odszkodowania. Znaki, bezprawnie na towarach umieszczone, należy na wniosek pokrzywdzonego lub oskarżyciela publicznego usunąć, choćby się to łączyć miało ze zniszczeniem towaru.

ROZDZIAŁ IV.

Ochrona wolności handlowej.

Art. 192.

1) Każdemu wolno wnieść do Urzędu Patentowego (wydział spraw spornych) skargę o unieważnienie rejestracji znaku towarowego z powodu braku warunków, objętych art. 174 i 177 od początku lub dlatego, że warunki istnienia prawa z art. 177 z czasem odpadły. W szczególności skargę wnieść może w interesie publicznym Prokuratorja Generalna Rzeczypospolitej Polskiej z inicjatywy ministerstwa, właściwego ze względu na interesy, o które

chodzi w danej sprawie. Przepis niniejszego ustępu o możliwości wniesienia skargi przez każdą osobę nie ma zastosowania w przypadku, gdy znak zarejestrowany uchybia tylko prawu pewnej osoby (art. 177 ust. 1 b).

2) Każdemu wolno wnieść do Urzędu Patentowego (wydział spraw spornych) skargę z żądaniem ustalenia, że znak towarowy, którego zamierza w swem przedsiębiorstwie używać lub używa, nie jest taki sam (art. 181), jak wskazany znak, zarejestrowany dla przedsiębiorstwa, wytwarzającego lub sprzedającego towary takiego samego rodzaju.

ROZDZIAŁ V.

Postępowanie i właściwość władz.

A. *Rejestracja wzorów oraz inne czynności wydziału zgłoszeń Urzędu Patentowego,*

Art. 193.

Celem nabycia prawa wyłącznego używania w przedsiębiorstwie znaku towarowego przedsiębiorca zgłosi znak pisemnie do Urzędu Patentowego (wydział zgłoszeń). Dla każdego znaku wnieść należy osobne podanie, przy-

czem zastrzec można nieistotne odmiany. Za termin zgłoszenia uważa się chwilę, w której zgłoszenie nadejdzie do Urzędu Patentowego.

Art. 194.

1) Zgłoszenie musi zawierać: wniosek o zarejestrowanie znaku; dokładny rysunek znaku co najmniej w 10 egzemplarzach; imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania zgłaszającego znak, a gdy zgłaszający mieszka zagranicą — również adwokata lub rzecznika patentowego, mieszkającego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, którego zgłaszający winien wyznaczyć jako pełnomocnika swego i upoważnić przynajmniej do odbioru wszelkich pism od władz i osób interesowanych, w szczególności także do odbioru skarg, w niniejszem rozporządzeniu przewidzianych; oznaczenie rodzaju i zakresu działania przedsiębiorstwa, nazwy jego (firmy), wymienienie, czy jest przedsiębiorstwem przemysłowym czy tylko handlowym, podanie głównej siedziby, tudzież siedziby zakładów ubocznych; wymienienie rodzaju towarów, dla których znak zostaje zgłoszony; po ustanowieniu klas towarów przez Ministra Przemysłu i Handlu—ozna-

czenie klasy lub klas według rozporządzenia ministerjalnego.

2) Zgłaszający winien uiścić przepisaną opłatę za zgłoszenie. W razie jej nieuiszczenia w terminie, przez Urząd wyznaczonym, zgłoszenie będzie uważane za niebyłe.

3) Jeżeli w znaku towarowym znajdują się obce nazwiska, herby lub wizerunki, należy złożyć pozwolenie dotyczących osób. W szczególności trzeba wykazać się pozwoleniem korporacji publicznych, jak to: Państwa, powiatu, gminy i t. p., których herby lub inne oznaczenia zamieszczone zostały w znaku towarowym, względnie zezwoleniem, wymienionem w art. 177 ust. 1 f.

4) Ponadto zgłaszający winien zastosować się do szczegółowych przepisów, wydanych przez Urząd co do podań i załączników.

Art. 195.

1) Jeżeli znak towarowy ma być zarejestrowany dla przedsiębiorstwa, którego siedziba znajduje się tylko w państwie obcym, zgłaszający znak powinien także przedstawić do-

wód, że znak doznaje ochrony prawnej w tem-
że państwie obcem.

2) Kto stosownie do art. 182 ust. 4 chce korzystać z praw pierwszeństwa na podstawie zgłoszenia zagranicznego, winien w okresie sześciu miesięcy od daty zgłoszenia zagranicznego wnieść do Urzędu Patentowego podanie o zarejestrowanie znaku i równocześnie lub dodatkowo, lecz nie później niż w trzy miesiące od wniesienia podania postawić wniosek o przyznanie mu praw pierwszeństwa. Zgłoszenie pierwotne należy oznaczyć w sposób niewątpliwy, w szczególności przez podanie jego daty i kraju, w którym nastąpiło, względnie dalszych szczegółów potrzebnych do rozpoznania tożsamości zgłoszenia. Nadto należy złożyć Urzędowi w czasie przez Urząd wyznaczonym, nie krótszym jednak jak trzy miesiące od daty zgłoszenia, kopję zgłoszenia zagranicznego (wraz z odbitką znaku), której zgodność z oryginałem stwierdziła właściwa władza zagraniczna; dalsze uwierzytelnienia nie będą wymagane. Zamiast kopji zgłoszenia zagranicznego zgłaszający może złożyć zaświadczenie właściwej władzy zagranicznej, stwierdzające wraz

ze znakiem datę zgłoszenia pierwotnego, osobę zgłaszającego, przedsiębiorstwo i rodzaj towarów. Jeżeli zgłaszający składa Urzędowi dowód rejestracji znaku, zawierający datę zgłoszenia, osobny odpis zgłoszenia pierwotnego lub wyżej wymienione zaświadczenie są zbędne.

Art. 196.

1) Wydział zgłoszeń bada, czy zgłoszenie odpowiada przepisom art. 194 oraz 195.

2) Jeżeli wydział zgłoszeń stwierdzi, że nie uczyniono zadość przepisom art. 194 oraz ust. 1, wezwie zgłaszającego do usunięcia braków zgłoszenia. W razie nieuczynienia zadość temu wezwaniu w czasie przez wydział zgłoszeń wyznaczonym zgłoszenie będzie uważane za conięte.

3) W razie niezastosowania się przez pragnącego korzystać z prawa pierwszeństwa (art. 182 ust. 4) do przepisów art. 195 ust. 2 wydział zgłoszeń odmówi przyznania pierwszeństwa.

Art. 197.

Prezes Urzędu Patentowego ma prawo w granicach niniejszego rozporządzenia wyda-

wać szczegółowe instrukcje, dotyczące badania zgłoszeń znaków towarowych oraz długości okresów wyznaczanych przez Urząd.

Art. 198.

1) Urząd patentowy (wydział zgłoszeń) bada nadto, czy przeciw rejestracji zgłoszonego znaku nie zachodzą przeszkody z art. 174 i 177 niniejszego rozporządzenia.

2) Jeżeli stwierdzi brak warunków z art. 174 i 177, jaki nie może być usunięty przez zmiany nieistotne przy utrzymaniu tego samego pierwszeństwa, odmówi rejestracji znaku; w razie przeciwnym wezwie zgłaszającego do usterek w okresie oznaczonym.

3) Urząd Patentowy (wydział zgłoszeń) odmówi również rejestracji znaku, jeżeli dostrzeże, że ten sam lub taki sam znak jest już zarejestrowany dla innego przedsiębiorstwa i dla tego samego rodzaju towarów (art. 179, 181).

4) Jeżeli wydział zgłoszeń przy powyższym badaniu dostrzeże, że taki sam znak jest już zarejestrowany lub zgłoszony, lub był zarejestrowany dla innego przedsiębiorstwa i tego

samego rodzaju towarów, a stan sprawy nie daje dostatecznych podstaw do stwierdzenia przeszkód w myśl art. 177, 179 lub 181, natenczas zawiadomi o swem spostrzeżeniu przedsiębiorcę zgłaszającego znak oraz tego przedsiębiorcę, którego znak jest już zarejestrowany lub zgłoszony lub był zarejestrowany nie dawniej, niż przed trzema laty. Po przesłuchaniu pierwszego, a drugiego jeżeli zgłosi się w czasie oznaczonym, wydział zgłoszeń zarejestruje znak lub odmówi rejestracji, stosownie do stanu sprawy.

Art. 199.

1) Jeżeli badania warunków art. 174 i 177 doprowadzi do uchwały pomyślnej, wydział zgłoszeń wzywa zgłaszającego do złożenia kliszy znaku oraz uiszczenia: opłaty za dziesięcioletnią ochronę i za klasy towarów (art. 213 ust. 2), jak również kwoty, odpowiadającej kosztom ogłoszenia o rejestracji znaku w „Wiadomościach Urzędu Patentowego”; po dopełnieniu tych warunków zarządza rejestrację znaku i wydaje świadectwo ochronne.

2) Niezastosowanie się w okresie trzymiesięcznym do wezwania, określonego w ustępie

poprzednim, będzie uważane za cofnięcie zgłoszenia.

3) Przedłożenie kliszy znaku słownego nie jest wymagane, o ile cechą znamioną znaku nie jest również ogólny charakter napisu.

4) O rejestracji znaku ogłasza się w „Wiadomościach Urzędu Patentowego” z istotnymi określeniami, a w szczególności z podaniem pierwszeństwa i z odbitką znaku, przy ewentualnym podaniu barw, w jakich znak został zgłoszony.

5) Na świadectwie należy odbić, nakleić lub do niego dołączyć znak towarowy, względnie jego podobiznę.

6) Datę świadectwa uważa się za dzień rejestracji i udzielenia prawa wyłączności.

Art. 200.

1) Przeciwno odmowie zarejestrowania znaku, jak i przeciwko uchwale, wzywającej zgłaszającego do usunięcia usterek znaku, względnie do uzupełnienia braków zgłoszenia, można odwołać się do wydziału odwoławczego w ciągu dwóch miesięcy.

2) Ograniczenie przez Urząd prawa do części zgłoszonego znaku lub do pewnych tylko ro-

dzajów towarów, jak również odmowę przyznania pierwszeństwa uważa się za odmowne załatwienie podania w części.

Art. 201.

1) Sprawy, należące do zakresu działania Urzędu Patentowego, a nie zastrzeżone dla innych wydziałów, załatwia wydział zgłoszeń.

2) W szczególności wydział zgłoszeń zarządza wykreślenie znaku towarowego z rejestru z powodu nieuiszczenia opłaty za korzystanie z ochrony znaku lub z powodu zrzeczenia się prawa ze znaku przez właściciela, tudzież zarejestrowanie wszelkich zmian, dotyczących własności i innych praw rzeczowych na znaku.

Art. 202.

Przeciwko uchwałom wydziału zgłoszeń, wydanym na podstawie art. 201, służy odwołanie do wydziału odwoławczego w ciągu dwóch miesięcy.

B. Unieważnienie rejestracji znaku towarowego.

Art. 203.

1) Skarga o unieważnienie rejestracji znaku towarowego winna zawierać jasno określone

żądanie, zwięzłe przedstawienie sprawy i wymienienie środków dowodowych. Dokumenty w skardze powołane mogą być do niej dołączone także w odpisie niewierzytelnionym. Oryginał lub odpis uwierzytelniony złożyć należy, gdy zostanie dopuszczony dowód z tych dokumentów.

2) Do skargi dołącza się tyle odpisów skargi i załączników, ilu jest pozwanych.

Art. 204.

1) Po stwierdzeniu warunków formalnych skargi Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) zarządza doręczenie skargi stronie pozwanej i wyznacza jej okres przynajmniej trzydziestodniowy do wniesienia pisemnej obrony. Skargę, której brak formalnych warunków, wydział spraw spornych odrzuci uchwałą. Powód przeciw takiej uchwale może wnieść w ciągu dwóch tygodni odwołanie do wydziału odwoławczego; wydział odwoławczy rozstrzyga je na posiedzeniu niejawnem, bez wyznaczania rozprawy.

2) Do obrony pisemnej dołącza się tyle jej odpisów, ilu jest powodów. Co do dokumentów,

na które powołuje się pozwany, należy odpowiednio stosować postanowienia art. 203 ust. 1.

Art. 205.

1) Po wniesieniu obrony, względnie po upływie okresu do jej wniesienia, wydział spraw spornych wyznacza ustną rozprawę, a zarazem w pierwszym przypadku zarządza doręczenie obrony stronie powodowej.

2) Rozprawa ustna odbywa się jawnie; przewodniczący może dla ważnych przyczyn zarządzić tajność rozprawy.

3) Niestawiennictwo stron do ustnej rozprawy nie przeszkadza przeprowadzeniu rozprawy.

4) Wydział spraw spornych może także uwzględnić okoliczności faktyczne, nie powołane przez strony, i dopuścić dowody, nie zgłoszone przez strony.

5) Wydział spraw spornych może wezwać do rozprawy i przesłuchać, także pod przysięgą, świadków i znawców; może o ich przesłuchanie wezwać sądy.

6) Z przebiegu rozprawy należy spisać protokół, zawierający treściwe przedstawienie twierdzeń stron i wyniki dowodów.

7) Orzeczenie, które zawierać winno także postanowienie o kosztach postępowania, wydaje wydział spraw spornych na piśmie.

Art. 206.

Na wniosek pozwanego wydział spraw spornych nakaże powodowi, mieszkającemu lub mającemu siedzibę zagranicą, a nie posiadającemu w kraju majątku nieruchomego, złożyć kaucję na zabezpieczenie kosztów postępowania — pod rygorem zaniechania postępowania, chyba że konwencje międzynarodowe lub wzajemność wykluczają obowiązek złożenia kaucji.

Art. 207.

Wniesienie skargi o unieważnienie prawa ze znaku towarowego, jako też orzeczenie, unieważniające rejestrację znaku, należy z urzędu zaznaczyć w rejestrze, a nadto orzeczenie unieważniające ogłosić w „Wiadomościach Urzędu Patentowego”.

Art. 208.

Przeciwko orzeczeniu, wydanemu przez wydział spraw spornych, strony, a także Prokuratorja Generalna, mogą wnieść w ciągu

dwóch miesięcy odwołanie do wydziału odwoławczego Urzędu Patentowego.

Art. 209.

1) Do postępowania odwoławczego stosuje się odpowiednio przepisy art. 203—206; w postępowaniu odwoławczem strony mogą przytaczać nowe fakty i zgłaszać nowe dowody.

2) Przepisy art. 208—209 ust. 1, stosuje się również w sprawach, dotyczących ustaleń z art. 192 oraz umorzeń praw ze znaków związkowych z art. 222 niniejszego rozporządzenia.

C. Skarga do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Art. 210.

Przeciwko orzeczeniom i uchwałom Urzędu Patentowego, o ile ulegają zaskarżeniu do Najwyższego Trybunału Administracyjnego w myśl ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r. (obwieszczenie Prezesa Rady Ministrów z dn. 26 czerwca 1926 r. Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 400) może wnieść skargę także Prokuratorja Generalna Rzeczypospolitej Polskiej w sprawach, w któ-

rych rozporządzenie niniejsze przewiduje jej współudział w interesie publicznym.

D. Właściwość sądów.

Art. 211.

1) Spory o prawo i roszczenia prywatno-prawne, dotyczące zarejestrowanych, należą do właściwości sądów, a zwłaszcza:

- a) spory o własność znaku zarejestrowanego oraz inne prawa rzeczowe na znaku (art. 185) lub prawa do znaku; także spory o istnienie lub nieistnienie praw używaczy uprzednich (art. 180), ale nie spory z art. 192;
- b) spory o roszczenie majątkowe (wydanie zubożenie, odszkodowanie), wynikające z upoważnienia lub umorzenia rejestracji znaku;
- c) spory o naruszenie własności oraz innych praw rzeczowych na znaku i praw do znaku (art. 188, 189 i 191).

(2) Dla sporów o prawa i prywatno-prawne roszczenia, wymienione w ust. 1, właściwymi są sądy, które orzekają w sprawach handlowych.

(3) Przy oznaczeniu właściwości miejscowej sądów, zależnej od miejsca zamieszkania pozwanego, należy, jeśli pozwanym jest właściciel znaku towarowego, zamieszkały zagranicą, brać za podstawę miejsce zamieszkania w Polsce jego pełnomocnika (art. 194).

Art. 212.

Sprawy o przestępstwa przewidziane w art. 190, należą do właściwości sądów okręgowych.

ROZDZIAŁ VI.

Opłaty.

Art. 213.

1) Opłata przy zgłoszeniu znaku towarowego wynosi 20 zł.

2) Nadto zgłaszający po otrzymaniu zawiadomienia wydziału zgłoszeń, iż znak nadaje się do rejestracji, winien oprócz kwoty, odpowiadającej kosztom ogłoszenia o rejestracji w „Wiadomościach Urzędu Patentowego“, uiścić, jako należność za korzystanie z dziesięcioletniej ochrony każdego znaku, 60 zł. i za każdą klasę towarową 15 zł.

3) Za znaki związkowe (art. 221) wszystkie opłaty obowiązują w wysokości podwójnej.

Art. 214.

1) Opłaty za dalsze korzystanie z ochrony i za klasy towarowe należy uiszczać z góry co lat dziesięć, licząc od daty świadectwa.

2) Jednakowoż można, uiścić opłatę w ciągu trzech miesięcy po terminie płatności, z grzywną w wysokości 5% przy opłacie w pierwszym miesiącu, 10%—w drugim i 15%— w trzecim.

Art. 215.

Za wnioski o wciągnięcie do rejestru zmian, dotyczących praw rzeczowych oraz praw użytkownicy, wnoszone do wydziału zgłoszeń, uiszcza się po 20 zł.; za odwołanie od uchwał wydziału zgłoszeń — po 30 zł.; za odwołanie od uchwał wydziału zgłoszeń — po 30 zł.; za wnioski i skargi do wydziału spraw spornych i za odwołania od jego orzeczeń — po 60 zł.

Art. 216.

Od opłat powyższych (art. 213 — 215) nie można być zwolnionym; nie ulegają też one odroczeniu.

Art. 217.

Sposób uiszczania opłat, przewidzianych w niniejszej części, ustali rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

ROZDZIAŁ VII.

Znaki związkowe.

Art. 218.

Związki przedsiębiorców, będące osobami prawnymi w Rzeczypospolitej Polskiej, mogą zgłosić do zarejestrowania znaki związkowe w tym celu, aby członkom związku zapewnić wyłączność oznaczenia towarów, pochodzących z ich przedsiębiorstw, znakiem związkowym.

Art. 219.

Do znaków związkowych stosuje się z odpowiedniami zmianami postanowienia części III niniejszego rozporządzenia o tyle o ile z przepisów tego rozdziału VII nie wynika nic przeciwnego.

Art. 220.

1) Właścicielem znaku jest związek; członkowie związku mają prawo używania znaku,

tylko dopóki są członkami. Związek nie może przenieść prawa ze znaku na osoby inne, a z rozwiązaniem związku prawo wygasa.

2) Do ścigania naruszeń powołany jest tylko związek.

Art. 221.

1) Związek zgłaszający znak do zarejestrowania w Urzędzie Patentowym, nie wymienia żadnego przedsiębiorstwa, natomiast winien przedłożyć wydziałowi zgłoszeń swój statut i podać osoby, uprawnione do zastępowania związku. Wszelkie zmiany w reprezentacji związku, tudzież w postanowieniach statutowych, należy podawać do wiadomości wydziałowi zgłoszeń.

2) Znak związkowy winien być zarejestrowany w osobnym rejestrze znaków związkowych.

Art. 222.

Każda osoba, a także Prokuratorja Generalna w interesie publicznym może w wydziale spraw spornych postawić wniosek w formie skargi o umorzenie prawa ze znaku związkowego, jeżeli związek lub jego członkowie dopuszczają się nadużyć, objawiających się zwłaszcza we wprowadzeniu w błąd odbiorców towaru.

Art. 223.

1) Związki przedsiębiorców krajów, należących do międzynarodowego związku ochrony własności przemysłowej, mogą korzystać z przepisów niniejszych o znakach związkowych, jeżeli według prawa ich kraju ojczystego są osobami prawnymi.

2) Związki przedsiębiorców innych krajów obcych mogą korzystać z przepisów niniejszych o znakach związkowych, jeżeli według prawa ich kraju ojczystego są osobami prawnymi, a nadto, jeżeli państwo, do którego należą, zapewnia nawzajem polskim osobom prawnym ochronę znaków związkowych.

ROZDZIAŁ VIII.

Przepisy przejściowe i międzynarodowe.

Art. 224.

1) Prawa ze znaków towarowych, zgłoszonych do rejestracji lub zarejestrowanych w państwach zaborczych w chwili, gdy obszary od tych państw odłączone weszły w skład Rzeczypospolitej Polskiej, oraz także prawa, przywró-

cone lub wznowione traktatami i umowami między państwami, pozostają w mocy na tych do Rzeczypospolitej Polskiej przyłączonych obszarach przez czas i pod warunkami, przewidzianymi przez ustawy, na podstawie których istniały, tudzież przez traktaty i umowy między państwowe.

2) Prawa takie (prawa dzielnicowe) nie mogą trwać w Polsce dłużej, niżby trwały w Państwie, w którym powstały lub odnowione zostały na podstawie opłaty za jeden normalny okres, o ile uiszczenie tej opłaty nastąpiło, zanim obszar, od państwa zaborczego odłączony, wszedł w skład Rzeczypospolitej Polskiej.

3) Unieważnienie prawa w owym państwie powoduje samo przez się unieważnienie prawa dzielnicowego. Niezależnie od takiego unieważnienia można żądać w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej unieważnienia znaku dzielnicowego na podstawie przepisów ustawy państwa, w którym prawo szczepowe powstało.

Art. 225.

1) Celem stwierdzenia prawa dzielnicowego w wystawionem przez Urząd Patentowy

świadczenie ochronne właściciel prawa dzielnicowego zgłosi swe prawo w wydziale zgłoszeń Urzędu Patentowego i złoży dowody na istnienie prawa szczepowego. Wydział zgłoszeń po stwierdzeniu, że istnieją warunki, artykułem poprzednim przewidziane, zarejestruje znak dzielnicowy w osobnym rejestrze znaków dzielnicowych i wyda zgłaszającemu tak zwane dzielnicowe świadectwo ochronne.

2) Ogłoszenie drukiem o rejestracji znaku dzielnicowego nastąpi na wyraźne żądanie zgłaszającego i tylko po uprzednim złożeniu lub zabezpieczeniu kosztów druku.

3) Do orzekania o istnieniu prawa dzielnicowego na podstawie artykułu poprzedniego właściwym jest wyłącznie Urząd Patentowy.

4) Korzystający z prawa dzielnicowego może żądać ochrony przeciw naruszeniu (art. 188, 189, 190 i 191) jedynie na podstawie dzielnicowego świadectwa ochronnego.

Art. 226.

1) Aczkolwiek właściciel znaku dzielnicowego uzyskał prawo ze znaku tego na całą Polskę, jego prawo dzielnicowe otrzymuje swą

moc prawną do czasu, określonego w art. 224.

2) Jeżeli ktoś inny uzyska prawo na całą Polskę ze znaku takiego samego, będzie mógł je wykonywać w dzielnicy, w której ma moc prawa ze znaku dzielnicowego (art. 224).

Art. 227.

1) Jeżeli różni właściciele znaków dzielnicowych takich samych, mających moc prawną w różnych dzielnicach, żądają ochrony na całą Rzeczpospolitą na podstawie swych praw dzielnicowych, natenczas podaniem ich uczyni się zadość, z tem jednak ograniczeniem, że ich prawa będą w stosunkach wzajemnych bezskuteczne.

2) Ograniczenie to należy wpisać do rejestru.

3) Urząd Patentowy powinien na wniosek stron zainteresowanych lub Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej zniewolić właścicieli pod groźą nawet zupełnego umorzenia prawa, aby swoje znaki uzupełnili przez zarejestrowanie takich dodatków, jakieby niewątpliwie wskazywały, że towary pochodzą z różnych przedsiębiorstw. Wydział zgłoszeń, a w razie

odwołania się wydział odwoławczy orzekają, czy dodatki są dostateczne.

Art. 228

Przywrócenie lub wznowienie praw ze zgłoszeń i zarejestrowanych znaków towarowych przez traktaty i umowy międzypaństwowe nie uwłącza prawom osób trzecich, które korzystały ze znaku towarowego w czasie lub miejscu, kiedy lub gdzie prawo ze znaku nie obowiązywało. Prawa te należy oceniać według analogji prawa używacza uprzedniego (art. 180).

Art. 229.

Rozporządzenie niniejsze nie uchybia prawom pierwszeństwa, uzasadnionym w traktatach i umowach międzypaństwowych.

Art. 230.

1) Do czasu wydania w Polsce jednolitych przepisów karnych:

- a) zamiast aresztu ponad sześć tygodni należy na obszarze, na którym obowiązuje kodeks karny z 1871 r., wymierzać karę więzienia;
- b) nie można z powodu przestępstw z art.190:

- 1) wdrożyć postępowania karnego, jeżeli od popełnienia czynu upłynęło lat trzy;
- 2) wydać wyroku skazującego, jeżeli od popełnienia czynu upłynęło lat sześć;
- 3) wykonać wyroku skazującego, jeżeli od jego uprawomocnienia się upłynęło lat dziesięć.

2) Do biegu przedawnienia (1, 2, 3) nie wlicza się okresu, przez który z powodów ustawowych nie można było postępowania karnego wdrożyć lub wprowadzić, albo kary wykonać.

Art. 231.

W przypadkach, w których wezwanie do uiszczenia opłat za dziesięciolecie ochrony i za klasy towarów nastąpiło przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, Urząd Patentowy nie może żądać dopłaty do wysokości opłat, określonej w art. 213.

CZEŚĆ IV.

Urząd Patentowy Rzeczypospolitej
Polskiej. Rzecznicy patentowi.
Postanowienia końcowe.

ROZDZIAŁ I.

Urząd Patentowy Rzeczypospolitej
Polskiej.

Art. 232.

Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej podlega bezpośrednio Ministrowi Przemysłu i Handlu. Urząd ma siedzibę w Warszawie, a właściwość jego rozciąga się na całe Państwo. Używa pieczęci z napisem: Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 233.

1) W skład osobowy referendarski Urzędu Patentowego wchodzi: członkowie stali, do których należą: Prezes Urzędu Patentowego, naczelnicy wydziałów i radcowie stali, oraz członkowie niestali, do których należą: radcowie niestali i sędziowie sądów: okręgowego i apelacyjnego w Warszawie. Radcowie dzielą się

nadto na prawnych i technicznych, w zależności od swego wykształcenia.

2) Prezesa Urzędu Patentowego mianuje Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Rady Ministrów, przedstawiony przez Ministra Przemysłu i Handlu. Naczelników wydziałów i radców stałych mianuje, a radców niestałych powołuje Minister Przemysłu i Handlu na wniosek Prezesa Urzędu. Sędziów wyznaczają właściwe sądy.

3) Urząd Patentowy posiada wydział prezydjalny, wydziały zgłoszeń, wydział spraw spornych, wydział odwoławczy oraz wydział kontroli wykonywania wynalazków.

Art. 234.

1) Prezes reprezentuje Urząd Patentowy nazewnątrz, kieruje jego działalnością i jest za nią odpowiedzialny. W szczególności przewodniczy w wydziale odwoławczym. Gdy Prezes nie może pełnić swych obowiązków, zastępuje go naczelnik wydziału. O pierwszeństwie zastępstwa Prezesa między kilku naczelnikami wydziałów rozstrzyga zarządzenie Prezesa, a w braku takiego zarządzenia — starszeństwo służ-

bowe. W poszczególnych czynnościach mogą zastępować Prezesa — według jego wyboru — inni członkowie stali Urzędu.

2) Naczelnicy wydziałów kierują działalnością wydziałów i zarówno jak radcowie biorą udział w prowadzeniu i rozstrzyganiu spraw Urzędu. Radcowie niestali i sędziowie biorą udział w rozstrzyganiu wniosków, skarg i odwołań i pobierają wynagrodzenie za czynność.

Art. 235.

1) Uchwały w wydziale zgłoszeń i w wydziale kontroli wykonywania wynalazków zapadają za zgodą dwóch radców. W braku zgody rozstrzyga głos wyznaczonego zgóry trzeciego członka Urzędu według tego, do czyjego zdania przystąpi.

2) Minister Przemysłu i Handlu może upoważnić poszczególnych radców do orzekania w wydziałach zgłoszeń samodzielnie.

3) Orzeczenia w wydziale spraw spornych zapadają większością głosów w kolegjach, złożonych z trzech członków. Jeden z nich musi być sędzią sądu okręgowego.

4) Uchwały w wydziale odwoławczym za-

padają w przypadkach odwołań od uchwał wydziałów zgłoszeń oraz wydziału kontroli wykonywania wynalazków większością głosów w kolegiach, złożonych z trzech członków, a orzeczenia w przypadkach odwołań od orzeczeń wydziału spraw spornych — większością głosów w kolegiach złożonych z pięciu członków. W kolegiach przewodniczy Prezes Urzędu Patentowego lub jego zastępca, a jednym z członków winien być sędzia sądu apelacyjnego. W poszczególnych sprawach Prezes Urzędu Patentowego może wyznaczyć według swego uznania kolegium z pięciu członków.

5) Ci członkowie Urzędu, którzy orzekali w jednym wydziale, nie mogą w tej samej sprawie głosować w innym wydziale.

6) Skład wydziałów i kolegiów należy od Prezesa Urzędu.

7) Orzeczenia i uchwały, wydawane przez wydziały Urzędu, powinny być motywowane.

Art. 236.

1) Przepisy ustawy postępowania cywilnego, obowiązującej w okręgu siedziby Urzędu Patentowego, stosują się z odpowiedniami zmia-

nami przy wyłączeniu członków wydziałów i kolegów orzekających, przy wzywaniu i badaniu stron, świadków i znawców oraz przy utrzymaniu porządku na rozprawie w Urzędzie.

2) Grzywny w tych przypadkach wymierzone, będą ściągane w drodze egzekucji administracyjnej.

Art. 237.

1) Urząd Patentowy wydaje czasopismo urzędowe pod tytułem „Wiadomości Urzędu Patentowego” i prowadzi rejestry.

2) Wpisy do rejestrów można skutecznie tylko na mocy uchwały wydziału.

3) Rejestry są księgami publicznymi, dostępnymi dla wszystkich. Osoby interesowane mogą otrzymywać wyciągi z rejestrów za opłatą w kwocie 15 zł. od wyciągu,

Art. 238.

1) Terminy i okresy, oznaczone w rozporządzeniu niniejszem, których dzień ostatni przypadnie na dzień wolny od zajęć w Urzędzie Patentowym, przedłużają się do najbliższego dnia czynności Urzędu.

2) W czasie corocznych sześciotygodnio-

nych feryj urzędowych których okres oznaczy Minister Przemysłu i Handlu. Urząd przyjmuje podania, a załatwia tylko sprawy niecierpiące zwłoki.

Art. 239.

Przed Urzędem Patentowym występować mogą strony interesowane osobiście lub przez pełnomocników. Pełnomocnikami stron mogą być tylko adwokaci i rzecznicy patentowi.

ROZDZIAŁ II.

Rzecznicy patentowi,

Art. 240.

1) Rzeczników patentowych mianuje Minister Przemysłu i Handlu na wniosek Prezesa Urzędu Patentowego.

1) Rzeczników, po ich mianowaniu i złożeniu w Urzędzie przysięgi podług roty, zatwierdzonej przez Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, wpisuje się do urzędowej listy rzeczników patentowych, przez co nadaje się im prawo do wykonania czynności zawodowych. Wpisanie na listę podlega opłacie 250 zł. i ogłasza się w „Wiadomościach Urzędu Patentowego”.

Art. 241.

1) Rzecznikiem może zostać tylko obywatel polski, pełnoletni, w Polsce stale zamieszkały, korzystający z pełni praw obywatelskich i posiadający odpowiednie wykształcenie.

2) Odpowiednie wykształcenie posiada ten, kto:

- a) ukończył akademicką szkołę techniczną, wykazać się może przynajmniej dwuletnią praktyką w sprawach patentów, wzorów i znaków towarowych, a nadto złoży przed Urzędem Patentowym egzamin z prawa z wynikiem dostatecznym;
- b) ukończył wydział prawa na jednym z uniwersytetów w Polsce i złożył egzaminy uniwersyteckie z ukończonych studjów prawniczych lub uzyskał nostryfikację odpowiedniego zagranicznego dyplomu w myśl obowiązujących przepisów oraz przynajmniej przez lat sześć pełnił służbę referendarską w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej.
- 3) Rozporządzenie Ministra Przemysłu

i Handlu określi bliżej przedmiot egzaminu. Komisję egzaminacyjną wyznacza Prezes Urzędu Patentowego.

Art. 242.

1) Prezes Urzędu Patentowego zgłaszającemu wynalazek do opatentowania lub wzór do zarejestrowania, a wykazującemu swoją niezamożność, może wyznaczyć rzecznika patentowego, który tymczasowo bezpłatnie obejmie jego zastępstwo.

2) Rzecznik obowiązany jest objąć zastępstwo zgłaszającego, a ma prawo żądania wynagrodzenia od niego, skoro ustaną przyczyny, które spowodowały zastępstwo bezpłatne.

Art. 243.

1) Rzecznicy patentowi podlegają dyscyplinarnej władzy osobnej „Komisji Dyscyplinarnej przy Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej” Komisja ta składa się z pięciu członków, powołanych przez Prezesa Urzędu Patentowego.

2) W skład Komisji winni wchodzić: dwóch rzeczników patentowych i jeden sędzia sądu okręgowego w Warszawie, przez tenże sąd wyznaczony.

3) Jeżeli zachodzi potrzeba przesłuchania świadków lub znawców pod przysięgą, Komisja Dyscyplinarna może zwrócić się do właściwego sądu karnego o przesłuchanie tych osób pod przysięgą.

4) W razie wdrożenia przeciwko rzecznikowi patentowemu poza postępowaniem dyscyplinarnem również postępowania karnego. Minister Przemysłu i Handlu — na wniosek Prezesa Urzędu Patentowego — może zawiesić rzecznika w wykonywaniu czynności zawodowych.

5) Komisja wymierzać może następujące kary:

- a) upomnienie,
- b) naganą,
- c) grzywnę do 1.000 zł.,
- d) zawieszenie w czynnościach do roku,
- e) wykreślenie z listy rzeczników.

6) Od orzeczeń Komisji Dyscyplinarnej służy skazanemu w ciągu dni trzydziestu prawo odwołania się do Sądu Najwyższego, który orzeka w trybie, przepisany dla postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom.

7) W razie zawieszenia rzecznika w wy-

konywaniu czynności zawodowych, wykreślenia z listy, lub śmierci rzecznika. Prezes Urzędu Patentowego ustanawia zastępcę tymczasowego, który powinien o tem niezwłocznie zawiadomić osoby interesowane.

ROZDZIAŁ III.

Postanowienia końcowe.

Art. 244.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Skarbu.

Art. 245.

1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej po upływie miesiąca od daty ogłoszenia. Z dniem tym tracą moc obowiązującą na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej: ustawa z dnia 5 lutego 1924 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr, 31. poz. 306), ustawa z dnia 19 grudnia 1924 r. o zmianach opłat, przewidzianych w ustawie z dnia 5 lutego 1924 r. o ochronie

wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 5, poz. 41) oraz rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 czerwca 1927 r., zmieniające niektóre postanowienia ustawy z dnia 5 lutego 1924 roku o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 537).

2) Rozporządzenie niniejsze nie zmienia przepisów ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 roku o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. R. P. 96, poz. 559) i rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1927 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 749).

SKOROWIDZ.

Cyfry oznaczają artykuły Rozporządzenia o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych.

Badanie przez wydział zgłoszeń przy zgłoszeniu: patentu—38, 39, 41; wzorów użytkowych—128, 124, 126; znaków towarowych — 196, 198, 199.

Bezwartościowość wynalazku — 39,

Dowód niezamożności — 41.

Druk opisu patentowego — 41.

Grzywny za wykroczenia przeciwko prawu patentowemu — 27, 34; rejestracji wzoru — 113; znaku towarowego — 190.

Karne sankcje przy patentach — 39; wzorach — 113; znakach — 190.

Koszty postępowania w sprawach spornych postępowania patentowego — 48; rejestrację wzoru — 141.

Korzystanie z patentu w dobrej wierze — 11; wzoru — 111; w złej wierze z patentu — 30; z wzoru — 115; ze znaku towarowego — 188.

- Licencja** dobrowolna patentu — 20, 21; wzoru — 106;
przymusowa patentu — 20, 67—70; wzoru—153, 156.
- Międzynarodowy** związek ochrony własności patentowej — 3,
- Międzynarodowe** przepisy patentowe — 79; wzorów — 165; znaków towarowych — 224.
- Nabywca** przedsiębiorstwa — 22.
- Naukowe** zasady i odkrycia ich wyłączenie — 5.
- Najwyższy** Tryb. Adm. przy patentach — 71; wzorach — 157; znakach towarowych — 210.
- Napisy** oznaczenie nieprawidłowe — 34.
- Nieuiszczenie** kosztów druku — 12.
- Nieprawne** wytwarzanie — 28.
- Obowiązki** właściciela patentu — 13.
- Obywatele** państw należących do związku międzynarodowego ochrony własności przemysłowej — 3,
- Ochrona** praw patentu — 25—31; z rejestracji wzorów— 111—116; znaków towarowych—188—191; wolności przemysłowej i handlowej przy patentach— 32—34; wzorach — 117 — 119; znaków towarowych — 192.
- Odwołanie** na odmowę przy patentach — 37; wzorach — 146; znaków towarowych — 202.
- Opłaty** patentowe — 74 —78; przy wzorach — 160—169; przy znakach tow. — 213—217.
- Osoby** nieuprawnione do zgłoszenia — 16.
- Patent** moc działania — 6, nieważność — 4, pierwszeństwo — 10, prawo otrzymania — 10, przeciwko osobom korzystającym w dobrej wierze — 9, przeniesienie drogą umowy — 19, dziedziczenia — 19, taj-

ny — 43, udzielenie i ulepszenie — 8, unieważnienie — 8, 46 — 52, uzupełnienie — 8, ważność — 3, współwłasność — 19, wygaśnięcie — 7, wykreślenie z rejestru — 44, własność Państwa — 11, wywłaszczenie — 15, zgaśnięcie — 12, 41, zależny — 7,

Pracodawca jego prawa — 17.

Prawa rzeczowe na patencie—16—24, wzorze—102—110, na znaku tow.—174—184.

Prawo wyłączności korzystania — 1.

Postanowienie końcowe o urzędzie Patentowym — 244, przejściowe i międzynarodowe przy patencie — 79—86, wzorach—165—173, znakach towarowych—174—184.

Postępowanie władz przy patentach—35—45, wzorach—120—131, znakach towarowych — 193 i n.

Rada Ministrów w spr. wywłaszczenia — 61.

Rejent patentów — 11, wzorów — 120 i n., znaków — 188 i n.

Rozprawa i obrona patentu — 48.

Rzecznicy patentowi — 240—243.

Sądów właściwość przy patentach — 72, 73, wzorach — 158, 159, znakach tow. — 212, 213.

Spory przed Urzęd. Patent. w sprawie patentów — 24, 35—70, wzorów—120—186, znaków towarowych — 193—209.

Skargi do N. Tryb. Adm.—71, 157, 210.

Termin trwania prawa na patent — 1, wystawienia wzoru — 90, zgłoszenia — 120.

Umorzenie patentu—53, rejestracji wzoru — 99.

- Umowa** między pracodawcą i pracownikiem — 17.
- Unieważnienie** patentu — 46—52, rejestracji wzoru — 132—138, rejestracji znaku tow. — 203—209,
- Urząd Patentowy** jego organizacja — 232—239, właściwość—35 i n., 120 i n., 193 i n.
- Właściwość** sądów — p. t. Sądów Właściwość.
- Własność** i inne prawa przy patentach — 16—26, wzorach — 102—110, znakach tow. — 185—187.
- Wyłączenie** patentu — 61—66, wzoru — 147—152.
- Wzory** użytkowe i zdobnicze — 86 i n.
- Znaki** towarowe — 174 i n., związkowe — 218—223.

SPIS RZECZY.

Rozporządzenie Prezydenta R. P. z dnia 22 marca
1928 o ochronie wynalazków, wzorów i zna-
ków towarowych

Część I.

O patentach na wynalazki.

ROZDZIAŁ I.

Powstanie prawa, ograniczenie jego mocy, unieważnienie, wygaśnięcie, umorzenie i wywłaszczenie (art. 1—15) 5

ROZDZIAŁ II.

Własność i inne prawa rzeczowe no patencie (art. 16—24) 15

ROZDZIAŁ III.

Ochrona praw z patentu (art. 25—31. 22

ROZDZIAŁ IV.

Ochrona własności przemysłowej i handlowej (art. 32—34) 26

ROZDZIAŁ V.

Postępowanie i właściwość władz.

A. Udzielenie patentu oraz inne czynności wydziału zgłoszeń Urzędu Patentowego (art. 35—45)	28
B. Unieważnienie patentu (art. 46—52)	38
C. Umorzenie patentu (art. 53—59)	41
D. Inne spory przed Urzędem Patentowym (art. 60—66)	48
E. Wywłaszczenie patentu (art. 61—65)	48
F. Licencja przymusowa (art. 67—70)	50
G. Skarga do Najwyższego T. Adm. (art. 70)	51
H. Właściwość sądów (72—73)	51

ROZDZIAŁ VI.

Opłaty (art. 74—78)	53

ROZDZIAŁ VII.

Postanowienia przejściowe i międzynarodowe (art. 79—85)	56

Część II.

O wzorach użytkowych i zdobniczych.

ROZDZIAŁ I.

Powstanie prawa, ograniczenie jego mocy, unieważnienie, wygaśnięcie, umorzenie i wywłaszczenie (art. 87—101)	63

ROZDZIAŁ II.

Własność i inne prawa rzeczowe na wzorze zarejestrowanym (art. 102—110)	75

ROZDZIAŁ III.	
Ochrona praw z rejestracji wzoru (art. 111—116) .	81
ROZDZIAŁ IV.	
Ochrona wolności przemysłowej i handlowej (art. 117—119),	85
ROZDZIAŁ V,	
Postępowanie i właściwość władz.	
A. Rejestracja wzorów oraz inne czynności wydziału zgłoszeń Urzędu Patentowego (art. 120—131),	87
B. Unieważnienie rejestracji wzoru (art. 132—138)	96
C. Umorzenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego (art. 139—145)	100
D. Inne spory przed Urzędem Patentowym (art. 146)	104
E. Wywłaszczenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego (art. 147—152)	105
F. Licencja przymusowa (art. 153—156)	108
G. Skarga do Najwyższego Tr. Adm. (art. 157)	110
H. Właściwość sądów (art. 158 -159)	111
ROZDZIAŁ VI.	
Opłaty (art. 160—164)	112
ROZDZIAŁ VII.	
Postanowienia przejściowe i międzyn. (art. 165—173).	115
Część III.	
O znakach towarowych.	
ROZDZIAŁ I	
Powstanie prawa ograniczenia jego mocy, unieważnienie i wygaśnięcie (art. 174—184)	123

ROZDZIAŁ II	
Własność i inne prawa rzeczowe na znaku towarowym (art. 185—187)	134
ROZDZIAŁ III.	
Ochrona praw z rejestracji znaku towarowego (art. 188—191)	136
ROZDZIAŁ IV.	
Ochrona wolności handlowej (art. 192)	139
ROZDZIAŁ V.	
Postępowanie i właściwość władz.	
A. Rejestracja wzorów oraz inne czynności wydziału zgłoszeń Urzędu Patentowego (art. 193—202)	140
B. Unieważnienie rejestracji znaku towarowego (art. 203—209)	148
C. Skarga do Najw. Tryb. Adm. (art. 210)	152
D. Właściwość sądów (art. 211—212)	153
ROZDZIAŁ VI.	
Opłaty (art. 213—217)	154
ROZDZIAŁ VII.	
Znaki związkowe (art. 218—223)	156
ROZDZIAŁ VIII.	
Przepisy przejściowe i międzynarod. (art. 224—231)	158

Część IV.

Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej Rzecznicy Patentowi. Postanowienia końcowe.

ROZDZIAŁ I.		
Urząd Patentowy Rzeczypospolitej (art. 232—239)	.	164
ROZDZIAŁ II.		
Rzecznicy patentowi (art. 240—243)	.	169
ROZDZIAŁ III.		
Postanowienia końcowe (art. 244—245)		173
SKOROWIDZ	.	175
SPIS RZECZY	.	179

U S T A W A

z dnia 25 stycznia 1933 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych.

Art. 1.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 384) ulega następującym zmianom:

1) Art. 74 otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 74. 1) Opłata przy zgłoszeniu patentu (art. 36) wynosi 35 zł.

2) Opłaty roczne wynoszą:

za rok pierwszy	50 zł.
za rok drugi	75 zł.
za rok trzeci	100 zł.
za rok czwarty	125 zł.
za rok piąty	150 zł.
za rok szósty	200 zł.
za rok siódmy	250 zł.
za rok ósmy	300 zł.
za rok dziewiąty	400 zł.
za rok dziesiąty	500 zł.
za rok jedenasty	600 zł.
za rok dwunasty	700 zł.
za rok trzynasty	800 zł.

za rok czternasty 900 zł.
za rok piętnasty 1.000 zł.

3) Za udzielenie patentu dodatkowego należy się oprócz opłaty przy zgłoszeniu jednorazowa opłata 50 zł. zamiast opłat rocznych. Odkąd patent staje się samoistnym, pobiera się od niego zwykle opłaty roczne, przewidziane od patentu głównego".

2) Art. 75 ust. 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„2) Jednakowoż można uiścić opłatę w ciągu sześciu miesięcy po terminie płatności z grzywną w wysokości 5% przy opłacie w pierwszym miesiącu, 10%—w drugim, 15%—w trzecim, 20%—w czwartym, 25%—w piątym i 30%—w szóstym”.

3) W art. 213 wstawia się jako ustęp 3;

„3) Za każdy dalszy dziesięcioletni okres ochrony znaku należy się opłata 90 zł. i za każdą klasę towarową 20 zł.”.

4) Ustęp 3 art. 213 staje się ustępem 4.

Art. 2.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Skarbu.

Art. 3.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

		Zł.
17.	<i>Ustawa o ochronie lokatorów</i> , oprac. Ludwik Domański i Cz. Poznański	Wyczerpane
18.	<i>Ustawa wodna</i> , oprac. Z. Nagórski	W przygotow.
19.	<i>Ustawodawstwo robotnicze</i> , cz. I, oprac. Ed. Lipiński	5.—
19a.	<i>Ustawodawstwo robotnicze</i> , cz. II, oprac. Ed. Lipiński	5.—
20.	<i>Ustawodawstwo sanitarne</i> , oprac. Dr. T. Hilarowicz	W przygotow.
21.	<i>Ustawa o obywatelstwie Państwa Polskiego</i> , oprac. Dr. S. Rundstein, adwokat, Wyd. II	3.—
22.	<i>Ustawa akcyzowa o trunkach</i> , oprac. G. Wielikowski i S. Gelernter	4.50
23.	<i>Ustawa górnicza, obow. w województwach pomorskiem, poznańskim i śląskiem</i> , przekład dokonany z polecenia M. P. i H.	4.50
23a.	<i>Ustawa górnicza i ustawa naftowa, obow. w Małopolsce</i> , przekład dokonany z polecenia M. P. i H.	4.50
24.	<i>Ustawa o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych</i> , oprac. Edmund St. Mieroszewicz.	3.—
25.	<i>Rozporządzenie Prezydenta Rzplitej z dnia 14 maja 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatno-prawnych</i> , oprac. Z. Nagórski	Wyczerpane
26.	<i>Bilans otwarcia w złotych</i> , oprac. Witold Broniewski	1.80
27.	<i>Przepisy o polskiej państwowej służbie cywilnej</i> , oprac. Dr. Karol Arct.	9.—
28.	<i>Prawo wekslowe i czekowe</i> , oprac. Dr. A. Górski	6.—
29.	<i>Dekret o spółkach z ogranicz. odpow.</i> , oprac. J. Namitkiewicz	3.—
30.	<i>Ustawa o wykonaniu reformy rolnej</i> , oprac. Wacław Bittner i S. Janczewski	5.—
31.	<i>Rozporządzenie Prezydenta Rzplitej o przerachowaniu</i> , oprac. Wł. Dbałowski, sędzia i J. Przeworski, adwokat	Wyczerpane
32.	<i>Ustawy o obowiązkowym ubezpieczeniu od wypadków</i> , oprac. I. Liliental	5.—
33.	<i>Zbiór przepisów prawnych dotyczących pracy na roli na obszarze Rzplitej Polskiej</i> , opracow. Janina Grzegorzewska	6.—
34.	<i>Ustawa o Najwyższym Trybunale Administracyjnym z uwzględnieniem zmian wprowadzonych nowelą</i> , oprac. Dr. Wilhelm Binder	8.—
35.	<i>Taryfa opłat stemplowych</i> , oprac. Witold Fruchtman, wyd. II uzupełnione i poprawione	

36. *Ustawa Hipoteczna* z 18 roku, obowiązująca na Z
Oprac. Jakób Glas, s
Kuzior, sędzia Pokoju
37. *Samorząd Miejski* na ter
Zebrali Jan Strzelecki,
38. *Rozporządzenie Prezydenta*
Skorowidzem opatrzył I
39. *Rozporządzenie Prezydenta*
darowaniu lasów, niestanowiących własności Państwa
z dnia 24 czerwca 1927 r. Oprac. Tadeusz Michalski,
adwokat 1.—
40. *Ordynacje wyborcze do Sejmu i do Senatu* oraz inne
normy prawne dotyczące wyborów do Sejmu i do
Senatu. Zestawił i opracował z uwzględnieniem
orzeczeń Sądu Najwyższego Leopold Rutkowski 3.60
41. *Ustawy o prawie międzynarodowym i międzydzielnicowym.* W opracowaniu Dr. Włodzimierza Dbałowskiego, sędziego Sądu Najwyższego i Dr. Jana Przeworskiego, adwokata. 10.—
42. *Ustawodawstwo o obiegu pieniężnym, bankowe i o odsetkach.* Oprac. Wł. Józef Sztenisztein, adwokat 5.—
43. *Ustawa akcyjna.* Wstępem opatrzył Dr. W. Supiński, radca Min. P. i H. 3.60
44. *Ustawa o ochronie lokatorów.* Opracowali Wł. Dbałowski, sędzia i J. Przeworski, adwokat 4.—
45. *Ustawodawstwo skarbowe* w opracowaniu St. Kauzika.
I Podatek dochodowy 10.—
46. *Prawo handlowe,* obow. na Ziemiach Wschodnich
Rzplitej z dodaniem ustaw i rozporządzeń wydanych
do I.IV.1928 i obow. na całym terenie Rzeczyplitej.
Tłumaczyli i opracowali J. Kozłowski, v. prezes
S. O. w Wilnie i W. Kozłowski, sędzia S. O. w Wilnie
47. *Kodeks Pracy.* Opracował Józef Bloch, adw. w opr.
48. *Ustawa o rozbudowie miast.* Opracował Teodor
Toepflitz, z przedmową Zygmunta Nagórskiego
49. *Prawo wekslowe i czekowe.* W opracowaniu Dr. Wł.
Dbałowskiego i Dr. M. Wawrzkowicza, sędz. S. N.
50. *O zapobieganiu upadłości.* I O odroczeniu wypłat.
Opracował Jan Stan. Konic, adwokat
51. *Prawo o miarach.* Opracował Waclaw Reyndel, adw. 7.—
52. *Sądy pracy.* Uwagami opatrzył Józef Bloch, adwokat 3.50

UNIwersytet WROCLAWSKI
Biblioteka Wydziału Prawa

12059 I

W.Z.Graf. Zakł. Gł. Zam. 633/G 10.000